

WESTERN

D. Finegan

RAZBOJNIK IZ MONTANE

ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

WESTERN

235

1991

D. Finegan

**RAZBOJNIK IZ
MONTANE**

X-100

Urednik izdanja
PIROŠKA MATIĆ

Recenzent
S. BILKIĆ

Lektor
J. STOJIĆEVIĆ

Izdaje i štampa NIŠP »DNEVNIK« Novi Sad, Vojvodanskih brigada 7, telefon 021/621-555 ● Žiro račun 65700-603-7711 ● Direktor »Dnevnika« Miodrag Karadžić ● Za izdavača: Ilija Vojnović ● Odgovorni urednik: Milorad Predojević ● Grafički urednik: Juliš Arvanitidis ● Sekretar redakcije: Zdenka Karabasil ● Korektor: Jovan Uglješin

YU ISSN 0353— 1287

D. Finegan

RAZBOJNIK IZ MONTANE

1

Marita je zategla vodice i poterala konja prema šumarku koji je skrivao korito reke River Lok.

— Marita, znaš da nemamo mnogo vremena — opomenula je devojkicu njena sestra, koja je sedela iza nje, na snažnim leđima neosedlanog vranca. — Mama je rekla da požurimo. Opet će galamiti ako...

— Čuti, Tina — veselo je rekla Marita. — Voda će nas osvežiti.

Hladovina ispod visokih, krošnjastih stabala, dočekala ih je svojom prijatnom polutamom. Meka, zelena trava mirisala je omamljujućim dahom svežine.

Dugi snopovi sunčevih zraka tek ponegde uspevali su se probiti kroz guste krošnje drveća. Dnevna zapa-
ra nestajala je u hladovini.

Devojke su osetile kako im srsi prolaze kroz telo. Oznojene, omamljene suncem, osećale su kako im svežina obuzima telo i kako im snaga opet navire.

Marita je kolenima stisnula konja i životinja je poslušno stala u mestu.

— Ovo mesto je zaista prelepo — prošaputala je Marita suvim grlom.

Dugu crnu kosu zabacila je na leđa, a znoj sa čela klizio joj je niz obraze. Suve usnice podrhatavale su joj od zadovoljstva što se konačno sklonila s vrelih sunčevih zraka.

Trepnula je nekoliko puta, osećajući kako joj slankast miris znoja ispunjava nosnice.

Bela, lagana odeća bila joj je potpuno promoćena znojem. Marita je osetila ruku kojom joj je sestra obgrlila pojas.

Topao dodir sestrinih prstiju podsetio ju je da bi zadovoljstvo ipak moglo biti još veće.

— Znaš li da bi mi se mnogo više svidelo da je umesto tebe ovde Džerom? — iskreno je Marita upitala sestru a zagonetan osmeh pojavio joj se u uglu usnica.

Tina se glasno nasmejala.

— Znam da bi ti to mnogo više volela — rekla je mlađa sestra kroz smeh. — Džerom je zaista lep i snažan. I majka je primetila da između vas ima nešto...

Tina je svoje reči propratila blagim pokretima prstiju, koji su polako počeli kliziti po vitkom Maritinom struku. Otkopčavši jedno dugme na Maritinoj beloj bluzi, Tina joj je gurnula ruku ispod odeće i nastavila dodirima osećati kako se Maritino telo izvija.

— Glupačo! — napuklim glasom prošaputala je Marita i skočila s konja.

Tina je prasnula u glasan smeh. I sama je skočila s vrančevih leđa i povelala konja prema grmlju, da ga veže.

U hladovini šumarka sve je izgledalo drugačije nego li na ogoljenoj okolini, koju nije mogla osvežiti ni voda iz River Loka, iako ta neduboka reke tokom cele godine nije presušivala.

River Lok se spuštao iz Dalisovih planina i uvek je imao dovoljno vode da napoji stoku sa okolnih rančeva, ali je oko reke ipak bio vrlo uzan pojas zelenila. Neumitna sunčeva snaga preko većeg dela godine spaljivala bi zemlju i činila je suvom, neplodnom.

No, za sparnih letnjih popodneva nije moglo biti većeg užitka od kupanja u hladnoj, brznoj vodi River Loka.

Marita je stala na rub nevelikog šumarka. Nemo, odsutnog pogleda, promatrala je drugu obalu reke.

Korito River Loka bilo je široko desetak metara, a samo po sredini dubina je mogla biti veća od jednog metra. No, voda je bila hladna, prijatna. Dolazeći s Dalisovih planina, jurila je prema Firnonu, gradiću koji se smestio u kotlini, između dvaju poslednjih brežuljaka.

Devojke su često znale napustiti prašnjavi, u jaru omotan grad i doći na reku, da se okupaju i odmore u hladovini šumarka.

— Hajdemo, moramo požuriti — rekla je Tina, nakon što je vodice konja prebacila preko grane jednog niskog stabla. — Uh, sva sam oznojena. ... — uzdahnula je devojka i počela skidati odeću sa sebe.

Marita je pogledala sestru.

Videla je kako ispod belog, tankog platna izviruje njeno mlado, ali već ženstveno, oblo telo.

— Šta me gledaš tako? — upitala je s osmehom Tina. — Ne brini, na veče ćeš već pronaći svog Džeroma. ...

Njen klištavi smeh sekao je prijatnu tišinu vrelog podneva.

Tina je odbacila poslednji deo odeće. Polako, pazeći gde staje, bosih nogu krenula je prema reci. Dodirom meke, mirisne trave, mazili su joj tabane. Podigavši ruke, kao da jedva održava ravnotežu, stala je u vodu i zažmurila, dopustivši da joj blagi, nežni valovi reke svojim hladnim dodirom osveže noge.

Tina je bila mlada i krhkića od sestre, ali je već imala istaknute obline. Njena bela put već mnogo puta bila je dotaknuta suncem i vetrom. Preplanula boja kože lepo je isticala oblike njenog tela.

— Divno je — prošaputala je Tina, zabacivši glavu unazad.

Duga, raspuštena kosa raširila joj se po ramenima. S blaženim osmehom na licu, prepustila se dodirima vrelih sunčevih zraka, koje nisu mogle nadjačati svežinu reke.

Marita je samo nekoliko trenutaka promatrala sestru, a onda se i ona počela skidati.

Polako, ne gledajući šta joj prsti rade, opustila je pojas suknje i dozvolila joj da padne na travu. Zanečeta mislima, sporim pokretima otkopčala je nekoliko najnižih dugmadi bluze.

Nije mislila na Džeroma.

Nije mislila ni na koga određenog.

Jednostavno, prepustila se uživanju u tom prelepom trenutku. Topao vazduh obavijao je njeno mlado telo, a osećaj slobode budio je energiju koja se skrivala u njoj, samo čekajući da se ispolji.

Tina je polako krenula dublje u vodu. Kako joj je hladna voda gutala telo, tako su njeni uzdasi blaženog zadovoljstva postajali sve glasniji.

Voda joj je bila već preko kolena,

kada je devojka kriknula i bacila se u kovitlac brze, hladne planinske reke.

Nekoliko trenutaka nad rekom je vladala tišina. Tinin zadovoljni usklik presekao je tišinu, čim je isplivala, nekoliko koraka niže.

Uvojci duge kose blistali su od krupnih kapi vode. Nekoliko kapi kliznulo je s njenog izvijenog vrata i ostavilo bleštav trag na njenoj preplanuloj koži.

— Dodi, Marita, prekrasno je — glasom napuklim od zadovoljstva Tina je pozvala sestru. — Šteta što ovde ne možemo ostati ceo dan.

Marita je otkopčala poslednje dugme na bluzi. Na licu joj se pojavio osmeh. Zakoraknula je prema reci, ali je odmah i zastala.

— Slušaj, Tina! — prošaputala je Marita i rukom pokazala sestri da ućuti i prestane sa praćakanjem, kako bi mogle čuti šta se događa.

Tina je zbunjeno pogledala Maritu, sa zaboravljenim osmehom na okruglom licu.

— Šta je? — upitala ju je.

— Neko dolazi! — rekla je Marita i stala se zbunjeno osvrutati oko sebe, kao da ne zna šta joj je činiti. Nije grešila.

Tupi udari konjskih kopita postajali su sve glasniji, da bi se naglo utišali, kada je konj skrenuo s kolskog puta za Firnon, i krenuo prema šumarku, u kojem su se devojke upravo pripremile za kupanje.

— Neko dolazi! — ponovila je Marita tiho.

Još jednom je pogledala na odeću svoje sestre, koja je ležala u travi.

Ne gubeći vreme, Marita je brzo prišla obali reke i odmah zakoračila u nju. Trčeći kroz vodu, grabila je dugim i sporim koracima, ne mareći za glasno prskanje koje je seklo tišinu.

— Jesi li sigurna da je neko zaista... — počela je s pitanjem Tina, ali nije ga ni stigla dovršiti, kada se uz obalu reke pojavio jahač.

Zabrinutih, uplašenih očiju, sestre su nemo promatrale mladića na konju.

Momak je nosio plavu vojničku uniformu i nije delovao opasno.

Njegovo okruglo, nasmešeno lice bilo je preplanulo od sunca. Znoj mu se curkom slivao ispod šešira. Momak je jahao snažnu, jaku životinju, koja je još više isticala njegov maleni rast.

Vojnik je tiho zazviždao kroz nasmešene usne, kada je video devojke u reci. Palcem je gurnuo šešir na potiljak i nagnuo se unapred, nalaktivši se o jabuku sedla. Širok osmeh nije mu se skidao s usana.

Pogled na mladićevo okruglo, bucmasto lice, na njegove užarene oči i slepljenu crnu kosu, nije zastrašio dve zbunjene devojke.

I Mariti se na licu pojavio osmeh.

Odmerila je njegovo malo, zdepasto telo. Košulja mu je bila razdrljena na grudima, odakle je izvirao pramen gustih, crnih dlaka, kao i na podlakticama, ispod zavrnutih rukava.

Uniforma mu je bila prašnjava i dobro natopljena znojem. Videlo se da je momak već dugo na putu i da mu je vrućina već preko glave.

— Ne dozvolite da vam smetam, devojke — rekao je mladić veselim glasom. — Samo se vi brčkajte, i ja ću vam se odmah pridružiti...

Njegov široki osmeh još većma je opustio devojke. Pune, sočne usne razmaknule su mu se, pokazavši dva reda belih, pravilnih zuba.

Momak nije oklevao.

Još sedeći u sedlu, počeo je otkopčavati košulju, pokazujući ispod nje

čvrsto, utegnuto telo. Znojavi šešir pao je u travu.

Marita se glasno nasmejala, pokazavši mu da nije prestrašena.

— Marita... — prošaputala je Tina i iskosa odmerila sestru, još uvek nesigurna da li treba pristati na ovu iznenadnu zabavu.

No, Marita se već odlučila.

Njen glasan smeh narušio je tišinu nad rekom. Izvukla se iz sestri-
nog zagrljaja i zakoračila bliže obali, izvivši telo iz vode.

Nakvašena, ulepljena kosa prilepila joj se uz porumenele obraze. Oči su joj bleskale, dok je promatrala zadovoljni osmeh na vojnikovom licu.

Videla je kako u njegovim očima raste požuda, čim je ugledao kako joj telo izranja iz vode.

Bela bluza pripila se uz kožu njenog mladog tela. Ništa ne skrivajući, Marita je ponosno isturila svoje krupne dojke, čiji su ružičasti vrhovi naglo poplaveli od hladne vode i uzbuđenja.

Nije bila zadovoljna time što joj je bluza providna, već je poskočila još više iz vode, raširivši taj komadić odeće, pokazujući vojniku svu svoju lepotu.

Ni Tina nije zaostajala za sestrom.

Dve devojke su poskakivale u vodi, ludujući u neukrotivom, divljem smehu, punom sreće i slobode. Rukama su udarale po vodi, izvijajući svoja poželjna i uzavrela mlada tela, kao da su poludele.

Vojnik je skočio iz sedla. Poput devojaka, nije mario gde će pasti odeća s njega.

Glasno se smejao čudnim, isprekidanim smehom, kao da mu po-
nestaje dah od pogleda na devojač-
ka tela, koja mu se tako velikoduš-
no nude.

Odbacio je oružje i skinuo čizme, jedva se održavajući na jednoj nozi. hitrim, nervoznim pokretima skinuo je pantalone, ni ne gledajući gde šta baca. Pogled mu je bio pri-
kovan na devojke.

— Stižem, lepotice moje, stižem...
— mumlao je mladić, između uzda-
ha, koji su neprestano silazili sa nje-
govih drhtavih usana.

Ostavši samo u čarapama, krenuo je prema vodi.

Obe ruke podigao je u visinu ra-
mena, pokazujući svoje utegnute, čvrste mišice. Njegov glasan smeh mešao se sa devojačkim kliktajima.

Momak je već bio zagazio u vodu. Zadovoljan što je očarao devojke snagom svog nevisokog ali čvrstog tela, vojnik je hteo koraknuti bliže njima, ali nije...

Pucanj je presekao devojački smeh i pljuskanje vode. Iznenada je zavladala potpuna tišina.

Dve sestre su stajale kao skame-
njene.

Nesvesne šta se događa, nemo su posmatrale telo niskog vojnika.

Videle su kako se momak malo zaneo, kao da se pokliznuo. Obema rukama pritisnuo je grudi i ostao na nogama. Između prstiju šiknula je krv.

Na mladićevom licu još jedan trenutak vladao je zaboravljeni osmeh, ali mu je tada preko usana preleteo grč pun bola, iskrivljujući njegovo okruglo lice.

Nije ni jauknuo. Polako, kao da leže da se odmori, pao je na levi bok. Još jednom se hteo odupreti nemoći koja ga je obuzimala. Hteo se osloniti o levu ruku i pridići, no snaga ga je izdala. Pao je i ostao nepomičan.

Još je malo vremena potrajalo dok devojke nisu shvatile šta se dogodilo.

Marita je prva došla sebi. Vrisnula je i poletela iz reke. Ne obazirući se na telo mrtvog vojnika, potrčala je prema konju.

— Hajde, glupačo! Požuri! — viknula je na sestru, koja je istrčala iz vode, ali je htela prvo da sakupi svoju odeću, rasutu unaokolo.

Marita je brzim pokretima odvezala svog konja i veštim skokom sela na njegova leđa.

— Uzjaši tog ridana — rekla je sestri, pokazavši glavom na konja ubijenog vojnika. — Bežimo, bežimo što pre, glupačo!

No, Tina više nije mogla čuti sestrine reči.

Ne obazirući se na sestru, Marita je poterala svog neosedlanog vranca, što dalje od mesta na kome je ubijen mladi vojnik.

Ni Tina nije oklevala.

Skočila je u sedlo u divljim kricima i udarcima malih peta poterala konja u trk, pravo prema malom gradu Firnonu.

2

Dvojica uniformisanih ljudi jahali su prašnjavim putem za Firnon.

Sunce je tek dotaknulo planinske vrhove na zapadu, ali vrućina još uvek nije popuštala. Blag, večernji povetarac nije uspeo razneti jaru koja se tokom celog dana taložila na požuteloj površini suvog tla.

Pred dvojicom jahača pojavio se mali šumarak, ponad kojeg se izdizala visoka litica jednog od poslednjih bregova Dalisovih planina. Tanka traka zelenog bilja sekla je planinu i nestajala negde daleko u sivim, kamenim vrhovima, koji su se jasno videli pod kosim, sve hladnijim sunčevim zrakama.

— Je li to reka? — upitao je jedan od jahača.

— Čini se...

Zaustavili su konje i nekoliko trenutaka nemo posmatrali senoviti šumarak, koji ih je mamio svojom hladovinom i zelenilom.

Jahač na snažnom vrancu nosio je oznake kapetana konjice. Bio je to čvrst momak, širokih ramena i četvrtastog lica, na kojem su se jasno isticali negovani, crni brkovi. Na preplanulom licu uske, tamne oči videle su se tek kao dve nešto dublje bore.

Narednik, koji je jahao uz kapetana, nije imao njegovu čvrstinu i mladost. Već zašao u godine, imao je problema sa sve većim brojem kilograma i sve manje snage. Njegovo zaobljeno, zdepasto telo nosilo je sve deblje naslage sala, a to mu nije mnogo olakšavalo da dugotrajno sedi u sedlu.

Obojica uniformisanih muškaraca imali su košulje promoćene znojem, s tamnim mrljama od ulepljene prašine. Uniforme su im već bile izbledele, kao i marame kojima su uporno otirali znoj s lica.

Kapetan Mortimer Moris jednim pokretom palca zabacio je svoj široki »stetson« na potiljak. Sitnim očima prešao je preko okoline.

Zadovoljno se osmehnuo pri pogledu na tamnu senku, koju su stvarala visoka stabla oko reke. Kapetan s osmehom osmotri prijatelja.

— Tauzeru, čini mi se da smo istrpeli najgori deo puta — rekao je kapetan i mokrom maramom pređe preko lica. — Mislím da bi nam dobro došlo da se malo osvežimo. Nadam se da ni Firnon više nije daleko.

— Hajdemo — promrmljao je narednik, ali nije odmah poterao konja s puta, prema šumarku.

Oslonivši se rukama o jabuku sedla, narednik je opustio svoja teš-

ka, mesnata ramena i nagnuo se unapred, da malo ispravi kičmu. Celodneвно jahanje ostavilo je vidljive tragove umora na njegovom ostarelom telu.

Skinuo je šešir i rukom prošao kroz retku, znojem ulepljenu kosu, koja mu je sve više bežala sa čela prema potiljku.

— Čini se da je ovo vrlo posećeno mesto — tiho je rekao narednik Tauzer i pokazao rukom prema travi, koja se poput ćilima prostrla od puta do šumice.

Jasno vidljivi tragovi konjskih kopita pokazivali su da je baš s tog mesta neko skrenuo prema stablima, ili da je odande izjahao na put za Firnon.

— Budi oprezan — posavetovao je kapetan Moris prijatelja i poterao konja u kas.

Meka trava ublažila je zvukove konjskih kopita. Polako, prepuštajući životinjama da ih nose prema vodi, jahači su budno motrili na okolinu, znajući da ih može zateći svako jako iznenađenje.

Prijatna polutama senke drveća dočekala ih je u svom svežem zagrljaju.

Zašli su u sredinu male čistine, koja se nalazila odmah iza prva dva-tri reda stabala. Već su videli tihe talase reke, kako putuju prema Firnonu.

No, ugledali su i leš na obali reke.

— Tauzeru! — pozvao je Moris narednika i rukom mu pokazao na leš.

Obojica jahača izvukli su puške iz korica i ubacili metke u cevi. Škljocanje metala glasno je odjeknulo u potpunoj tišini šumarka.

— Pazi na moguća iznenađenja — rekao je kapetan i skočio iz sedla.

Noge mu nisu odmah bile pripravne na hodanje. Morao je zastati

nakon nekoliko koraka i sačekati da se mišići malo razgibaju, kako bi uspostavio ravnotežu.

S napetom puškom u ruci krenuo je prema telu, koje se belasalo u polutami hladovine.

Moris nije morao prići sasvim do leša da shvati o čemu je reč.

Video je da se nago telo ne pome-
ra, a kada je prišao bliže, primetio je skorenu krv na grudima, gde je zjapila smrtonosna rana.

Oči ubijenog mladića tupo, prozirne i prazne, zurile su negde u smeru neba. Grč bola zauvek se zadržao na tom mladolikom licu.

Moris je glasno opsovao i pljunuo u travu. Nervozno se osvrnuo oko sebe.

— Šta se događa? — upitao je narednik, ne izdržavši tišinu, koja je postala toliko gluva, da je snažno pojačavala napetost.

Moris nije odmah odgovorio.

Prešavši pogledom preko svih okolnih mogućih zaklona, kapetan je napravio širok krug oko najbližih stabala, pa još jednom odmerio drugu obalu.

Nigde nije bilo ništa sumnjivog.

Tek ponekad bi se začulo šuštanje lista, pomerenog blagim dodirom vetra ili krila neke uzbuđene ptičice. Opasnosti za Morisa i Tauzera nije bilo.

— Ovaj je gotov — tiho je rekao Moris i još jednom glasno prokleo zlu sreću.

Maknuo je prst s obarača puške i njome mahnio naredniku da sjaše i pride.

Tauzer je imao mnogo muke da posluša prijatelja. Vratio je pušku u duboki tobolac obešen o bok konja, pa je s mukom sjahao, glasno predišući kao da će mu se celo telo raspasti od silnih bolova.

Razmahnio je rukama i počeo

razgibavati mišiće, ali je brzo odustao, pa se uhvatio rukama za leđa. Sporim, nesigurnim koracima prišao je kapetanu.

Obojica su neko vreme nemo posmatrala leš nesrećnog vojnika.

— Fink? — upitao je Tauzer, iako je i sam odlično poznavao lice svog bivšeg vojnika.

Kapetan je samo klimnuo glavom.

— Zaboga, znao sam da se ovo neće dobro završiti, ali ovo nisam slutio... — mrmljao je narednik Tauzer, zureći u nago, mrtvo telo nesrećnika.

Moris je glasno uzdanuo i okrenuo se. Vratio se do konja i spremio pušku. Iz bisaga je uzeo čuturu. Već ustajalu vodu istresao je na glavu svom konju, kojem je takođe trebalo osveženje.

Vratio se do leša. Zastao je i opet poluglasno izrekao nekoliko sočnih psovki.

— Bio je dobar momak, bez obzira na glupost koju je napravio — rekao je narednik i skinuo šešir.

No, onda je video da kapetanu nije stalo do ceremonijala.

Moris je mirno otišao nekoliko koraka uz vodu i kleknuo na zemlju. Ostavio je čuturicu na travi, a sam je zagnjurio lice, da ga hladna voda osveži.

Grubim prstima razneo je hladne kapi vode po celom licu, osećajući kako mu vrela i gruba koža zahvalno uzvraća prijatnim srsima. Zgrabio je pun šešir vode i sručio sebi na kosu. Tek tada je uhvatio čuturicu i napunio je vodom.

Otpio je nekoliko kratkih, sporih gutljaja, uživajući u hladnoći vode.

— Voda je odlična — promrmljao je i opet se osovio na noge.

Stavio je čep na usta čuture i prišao naredniku, koji je svejednako

gledao u leš čoveka za kojim su jahali sve od tvrđave Fort Gvarda.

— Pogledajmo unaokolo — rekao je Moris i odložio čuturu s vodom uz pomodrele noge nesrećnog vojnika Finka. — Ja ću levo, ti desno.

U tišini, s prstima nadomak dršci velikih vojničkih koltova, prijatelji su pretražili okolinu, napregnuvši poslednje snage da održe pozornost. Nakon nekog vremena, Moris je pozvao narednika da mu pride.

Stajali su pet-šest koraka od leša, dublje u šumarku. Kapetan je čučnuo i pokazao starom naredniku jedva vidljive tragove, koji su ostali utisnuti u mekoj zemlji šumarka.

— Fink nije bio sam — rekao je Moris i zagledao se u široko, bezizražajno lice narednika Tauzera.

— Naravno da nije — obrecnuo se Tauzer — tu je bio i ubica!

Moris nije bio zadovoljan što je u prijateljevom glasu prepoznao nestrpiljenje i podrugljivost.

— Da, ali ubica je bio s druge strane obale — objasnio je Moris strpljivo, tihim glasom. — Fink je pogoden u grudi i pao je pravo na leđa. A, ovde, nekoliko koraka iza leša, nalaze se tragovi nogu. Reč je o bosim i vrlo malim stopalima. Jasno se vide oblici...

— Šta bi to moglo značiti?

— Ne znam... — priznao je kapetan i slegnuo ramenima. Ustao je i glasno uzdahnuo, tupo gledajući u jedva primetne tragove stopala, kao da očekuje da mu ona pruže neke odgovore.

— Ne razumem zašto je go! — zbunjeno je promucalo narednik Tauzer i još jednom pogledao leš. — Zašto se skidao, ako ga nisu drugi skinuli?

— Mislim da je bio go kada ga je momak pogodio — promrsio je Mo-

ris, a u glasu mu nije bilo neke velike sigurnosti. — Ne znam...

— Tako je — potvrdio je Tauzer prijateljevu pretpostavku. — Mislim da si u pravu. Vidi se da nije imao odeće na sebi. Sva krv mu se skorila na grudima. Da je imao odeću, ne bi ostalo toliko krvi, zar ne?

— Valjda... — promucuo je Moris. — Uglavnom, žao mi je što se to dogodilo Finku. Kako ti kažeš, on nije bio tako loš momak...

Nije im ostalo ništa drugo nego da slegnu ramenima i pronađu mesto gde će zakopati leš.

Kopanje im nije mnogo prijalo, ali su žurili da se što pre reše tog mučnog zadatka. Bez ikakvih ceremonija i gubljenja vremena, označili su grob momka s kojim su doneдавно delili i dobro i zlo, svu muku teškog vojničkog života na granici.

Ipak, nisu odmah nastavili put za Firnon.

Osvežili su se u bistroj vodi reke River Lok. Pripalili su cigarete i seli da sačekaju da sunce još više klone prema zapadu, da ugodnije propu- tuju taj poslednji delić puta do Firnona.

— Ovo nisam očekivao — mrmljao je narednik Tauzer, dok je ozbiljnim pogledom motrio kako mu se pred očima rasipaju plavičasti oblaci cigaretnog dima.

— Više ne možemo ništa prome- niti — rekao je Moris. — I meni je žao tog momka, ali on nam je već priredio mnogo glavobolje. Koliko dugo već jurimo za njim?

Tauzer je prvo slegnuo rameni- ma, a onda se setio da će biti gotovo nedelju dana kako jure po preriji prateći trag dezentera Finka.

— Misliš li da je nastradao oc- pljačkaša na koje je slučajno nale- teo? — upitao je Tauzer.

— Ne znam šta da mislim — pri-

znao je Moris, koji zaista nije ništa razumevao. — Čini mi se glupim da se Fink želeo brčkati, kao da ni ne sluti da smo mu za petama. Ništa, ja se neću petljati u ovu nepriliku. Oti- ċi ćemo do Firnona, obavestiti šeri- fa o ubistvu dezentera, pa ćemo se vratiti u Fort Gvardu. Naš zadatak je bio da uhvatimo Finka i dovede- mo ga pred vojni sud.

Tauzer nije bio zadovoljan. Uz- dahnuo je i bacio nedogorelu ciga- retu u reku. Smrt gonjenog čoveka kao da mu je oduzela i ono malo vedrog raspoloženja, što je uspeo sačuvati nakon svih pretrpljenih napora.

— Hoćemo li, onda, konačno poći prema tom Firnonu? — nervozno je upitao narednik i krenuo prema ko- njima.

Uskoro su dva jahača napustili šumarak, koji je već bio sav zaog- rnut tamom. Vratili su se na praš- njavi kolski put. Srećna slučajnost navela ih je da skrenu u taj šuma- rak i pronađu dezenterov leš.

Fink nije imao tu sreću.

Umesto sreće, želja za okreplje- njem od vrućine donela mu je puš- čani metak i nekoliko stopa duboku rupu u vlažnoj, tuđoj zemlji.

3

Firnon se ni po čemu nije razliko- vao od većine tekšaških gradova.

Smešten u podnožju Dalisovih brda, mali gradić imao je mnoge pogodnosti za razvoj, osim one glavne — železnice. Unatoč dobrom položaju i beskrajnim, neiskorišće- nim pašnjacima u kotlinama brda, železnica još uvek nije stigla do Fir- nona, pa ni razvoj nije cvetao.

Ogromni koralni koji su dočekivali putnike na južnom ulazu u grad, zjapili su prazni, ali je bilo očigled-

no da stočarstvo u tom kraju ima sve predispozicije za procvat. Put se na ulazu u grad račvao. Levo se nastavljao neširok put kojim su prolazile poštanske kočije, čija stanica je bila na sasvim drugom kraju grada. Desni put vodio je pravo u srce nevelikog grada.

River Lok je šumio, žureći dalje prema severu. Njegovo usko korito bilo je okruženo pojasom zelenila. No, vlaga reke nije dosezala daleko. Put, kao i cela površina glavne ulice, bio je sasvim suv, a večernje osveženje tek je počelo hladiti sipki pustinjski pesak, koji se grejao na suncu po ceo dan, netaknut vetrom.

Kada su Moris i Tauzer ujahali u Firnon, večernja gužva je već jenjavala.

Ljudi su završili sa svojim svakodnevnim poslovima, pa su žurili u salune da ugrabe što više od zabave i tako proslave završetak još jednog dosadnog, sparnog dana. Tremovi su bili prepuni besposlenih žena, koje su koristile svoje izlaske u trgovine da porazgovaraju i saznaju sve što se tokom dana dogodilo, ili se trebalo dogoditi.

Čini se da je poštanska kočija tek nedavno stigla u grad, dok je čitava gomila ljudi nagrnula iz smera poštanske stanice.

Ljudi su govorili u jedan glas, a svi su se, već po navici, kretali prema salunima.

Moris je pritegao svog umornog vranca uz trem jedne zamračene kuće. Pognuo je ramena i dlanovima se oslonio o jabuku sedla.

Posmatrao je grad.

— Nikada pre nisam bio u Firnonu — rekao je i grubim prstima uzeo da mota cigaretu.

Narednik Tauzer nije bio razgovorljiv. Telo mu je sevalo od bolova. Izmoren jahanjem, povio se u sedlu

i podlakticom pokušavao obrisati znoj sa čela. Suvim ustima borio se za malo svežeg vazduha.

Neko vreme su nemo promatrali glavnu gradsku ulicu, čije su zgrade bile mahom od čvrstog, belo okrečenog drveta. Tek nekoliko kamenom zidanih zgrada nalazilo se na samom izlazu iz grada.

Svetlost je već bila upaljena u mnogim kućama. Sa velikih salunskih prozora, bleđa, mutna svetlost slivala se na drveni trem, gde su sedela dva — tri mladića, uživajući u svežini letnje večeri.

Iako se iz oba saluna — koji su se nalazili jedan naspram drugog — čula muzika, još uvek večernja gužva nije kulminirala. Kroz prozore se videlo da je većina stolova zauzeta, ali je zabava tek trebalo da dosegne svoj vrhunac.

— Hoćemo li prvo potražiti šerifa? — upitao je narednik Tauzer.

Moris je prvo pripalio cigaretu, a onda je pogledao prijatelja i rukom pokazao na ulaz saluna koji je nosio simpatično ime: »Vesela devojka«.

— Već smo pronašli šerifa — rekao je kapetan pokazavši na visokog momka, koji se upravo popeo na trem saluna i zastao pred vratima.

Dok je ulazio u salun, ramenom je odgurnuo vrata, a na grudima mu je blesnula metalna zvezda.

— Bar nešto da nam ne pravi probleme — škrtio se osmehnuo Tauzer. — I ja sam žedan. Moram isprati svu prašinu iz grla. Celi dan...

No, Moris nije dočekao da čuje sve narednikove probleme. Mamuznuo je konja i krenuo prema salunu u koji je malopre ušao šerif.

»Vesela devojka« nije ni bila mnogo vesela, a nije bilo ni mnogo devojaka.

Dva prijatelja ušli su u salun i za-

stali kod vrata, da odaberu mesto gde će sesti. Nije bila velika gužva, ali je vazduh već bio pun dima i smrada od alkoholnih isparenja. Glasna klavirska muzika nije uspevala sasvim da nadjača bučan smeh nekolicine pijanih kauboja.

Moris opet pokaza na šerifa, koji je stajao uz šank i razgovarao sa ženom koja je šetala iza šanka i delila pića gostima.

— Idem do šerifa — rekao je kapetan prijatelju. — Ti sedi za sto. Odmah ću nam doneti piva.

Tauzer je samo nešto poluglasno promrmljao i krenuo da sedne i uzme zasluženi odmor.

Koračajući prema šanku, Moris je pažljivo osmotrio unutrašnjost saluna. Odmah je video da se levo od šanka nalaze dvojna vrata; jedna su bila izlaz, a druga su, verovatno, vodila u kuhinju. Nešto dalje od tih vrata nalazilo se polukružno stepenište za gornje prostorije.

Oko četiri kockarska stola nije bilo mnogo kartaša. Tek dvojica starijih muškaraca, delili su karte da ubiju vreme.

Moris je stao uz šerifa.

— Oprostite, gospodine — obratio se visokom momku s metalnom zvezdom na grudima — želeo bih s vama razgovarati. Mislim da bi trebalo da znate...

Šerif u Firnonu već svojim likom uverio je Morisa da od njega nema mnogo pomoći.

Momak je bio još gotovo dečak, iako je skoro za pedalj prerastao visokog i snažnog kapetana Mortimera Morisa. No, na dečaćkom licu, osim preplanulog tena, nije bilo ni jedne bore ili ožiljka, koji bi dao naslutiti da je taj mladić osetio neprilike u životu.

Visoki, koščati mladić imao je na sebi izbledele košulju, na kojoj je vi-

sila metalna zvezda vrlo lepo izrađena. I iznošene traperice govatile su da mladić ni izgledom ni ponašanjem ne želi da se izdvaja iz većine.

— Izvolite, gospodine... — za trenutak se zbunio šerif, pažljivo, od pete do glave odmerivši snažnog i oznojenog kapetana. — Recite?

— Da li biste možda hteli sesti? — ljubazno je upitao Moris, ipak se nadajući da će biti dobre sreće s ovim mladićem; bolje nego da ga gnjavi neko matoro čangrizalo. — Ovde sam s prijateljem. Obojica smo tek stigli, pa smo vrlo umorni i vrlo žedni.

Mladi šerif se osmehno i klimnuo glavom.

— Šta ćete popiti, šerife? — upitao je Moris, osećajući kako mu suvo grlo vapi za hladnim pivom.

— Pivo, naravno — osmehnuo se mladić, još uvek oslonjen laktom o šank.

Kapetan je sačekao da im krčmarica pride. Naručio je tri piva. Nije mogao da ne primeti lepe crte lica žene, koja je, sigurno, već imala mnogo toga iza sebe.

Uhvatio je blesak njenih crnih očiju, koji se pojavio kada su im se pogledi sreli.

Dok im je nalivala pivo, Moris je ocenio kako gospođa ima još uvek vrlo zgodno telo, čije bujne obline nije mogla sakriti ni široka, svetloplava haljina.

Uzeli su bokale s pivom i krenuli prema stolu, za kojim je, nalakćen, sedeo narednik Tauzer.

Narednik se osmehnuo kada je Moris stavio pred njega penušavo pivo.

— Konačno! Već sam mislio da ću umreti od žeđi — promrmljao je Tauzer i odmah otpio dva — tri duga, okrepljujuća gutljaja.

Šerif je rekao da se zove Džerom

Negli i da nikada nije čuo za Fort Gvardu, odakle su došli Moris i Tauzer.

— Pre nedelju dana, iz tvrđave je dezertirao vojnik Robert Fink — govorio je Moris, nakon što je pivom propisno nakvasio grlo. — Momak ništa naročito nije skrivio. Jednostavno, dosadio mu je vojnički život, a kako je imao još podugačak ugovor s vojskom, mislio je da će najbolje proći ako se reši uniforme i, verovatno, pobegne u neku drugu državu.

— Je li uspeo? — upitao je mladi šerif, s osmehom na licu.

— Ne bih rekao — promrmljao je Moris. — Mi smo poslani njegovim tragom. Zadatak nam je bio da ga uhvatimo i sprovedemo u tvrđavu. Međutim, kada smo ga stigli, već je bio mrtav, i gol...

— Mrtav?

— Da, dobio je puščanu kuglu u grudi — tihim glasom izgovorio je Moris. — Njegov leš našli smo uz obalu ove reke, koja prolazi kroz grad.

— Zaboga! — uzdahnuo je mladić, kojem se, očito, nije svideo miris neprilika, koji je dolazio iz Morisovih reči. — Leš ste pronašli u River Loku?

— Ne u reci, već na njenoj obali — objasnio je kapetan. — Momak je bio sasvim go. Čini se da je go ubijen, a nestala je sva njegova odeća. Nema ni konja kojeg je jahao. Možda ste primetili visokog ridana. Naravno, životinja je imala vojni žig.

— Mi mislimo da se ubica tog dezertera, najverovatnije, pojavio u vašem gradu — dobacio je Tauzer, gledajući u mladog šerifa preko ruba čašce. — Sigurno je tako. Da je krenuo u suprotnom smeru naišao bi na nas. Nije imao kamo dalje

skrenuti, osim da dođe pravo u ovaj grad.

— Jeste li videli ridana, šerife? — upitao je Moris i nagnuo se laktovima na stol, pozorno gledajući mladolice šerifa Neglija.

Mladić se zbunio.

Oko usana mu se pojavio nerazgovetan grč, pa se brzo sagnuo. Tek nakon nekoliko trenutaka, uspravio je glavu, ali nije gledao Morisu u oči.

— Ne... nisam video nikakvog rideg konja... — promrmljao je nesigurnim glasom.

— Leš smo pronašli u jednom šumarku uz reku — nastavio je kapetan Moris. — Uokolo smo primetili tragove nogu, ali i konjskih kopita. Verovatno ga je neko ubio radi obične pljačke. Međutim, zbunjuje to što je momak bio go kada ga je pogodio metak.

Serif je ćutao, gledajući u pivo, koje se penušalo u njegovoj čaši.

— Mi ne nameravamo da istražujemo šta se dogodilo — rekao je Moris, iako se još uvek nije konačno odlučio kako će postupiti.

— To znači... to znači... — spleo se mladi predstavnik zakona.

— To znači da ćemo se vratiti u tvrđavu i podneti izveštaj — dovršio je Moris mladićevu misao. — Vas sam hteo obavestiti u interesu istrage. Ako naidete na kakav trag, biće vrlo zanimljivo otkriti šta se iza svega krije. Verujem da će komanda odlučiti da se istraži smrt tog dezertera. Dok ne dođu ljudi koji će voditi istragu, vaš je zadatak da otkrijete što se otkriti da.

— Ja sam samo zadužen za red i mir u gradu, a... — odmah je protuslovio mladić. — Međutim, nema problema, ja ću uraditi šta mogu...

— Najlakše će biti pronaći rideg

konja s vojnim žigom — podsetio je šerifa Moris.

— O. K. — uzdahnio je šerif i dovršio s pivom. — Idem u obilazak grada. Videću da li je ko možda primetio tog konja. Kada ste vi pronašli leš?

— Predveče.

Mladić je slegnuo ramenima, znajući da mu taj podatak ne znači mnogo. Dodirom ruba šešira, momak je pozdravio umorne strance i ustao od stola. Dugim, nezgrapnim koracima izašao je iz saluna; ni s kim više ne progovorivši ni reči.

Moris je gledao za šerifom.

— Misliš li da će ovaj uspeti nešto da iščeprka? — upitao je Tauzer prijatelja.

— Ne verujem — osmehnuo se kapetan. — Dečak je toliko zbunjen da bi me iznenadilo kada bi nam bio od bilo kakve koristi.

— A šta misliš o predlogu da prezalogajimo nešto kako bismo opet nastavili sa osvežavanjem uz pivo? — upitao je Tauzer, lica razvučenog u osmeh.

— Dobar predlog — osmehnuo se i Moris.

Kapetan se osvrnuo u stolici, želeći da pozove krčmaricu.

Međutim, lepuškasta gospođa bila je zatrpana poslom. U »Veselu devojku« upravo su ušli neki vrlo bučni i vrlo žedni momci. Zaposeli su celu dužinu šanka, takmičeći se ko će glasnije dobacivati dosetke krčmarici.

Morisu se nije svidelo što će morati ustati od stola, ali nije imao drugog izbora.

Kratkotrajno sedenje i odmaranje opustilo je iznemoglo kapetanovo telo. Čim je stao na svoje bolne noge, osetio je kako ga umor pritiska, a kolena klecaju. Nesigurnog, sporog koraka, uputio se prema šanku.

Žena je vredno raznosila pivo i viski na sve strane, ne obazirući se na dobacivanja, kao da ih ne čuje.

Lepo, iako već prekriveno jedva vidljivom mrežom bora, preplanulo lice svetlucalo joj je od znoja. Nekoliko pramenova kose neprestano se izvlačilo iz vrpce kojom je povezala kosu na potiljku. Lepe crte lica nisu mogle sakriti umor i setu, koja se jasno videla u svakom njenom pokretu, u svakom blesku njenih očiju.

Moris se uspeo približiti šanku. Sačekao je da većina prašnjavih galamadžija bude posluženo, pa je tek onda podigao ruku, ne bi li privukao ženinu pažnju.

— Gospodo, gde mogu naručiti večeru? — upitao je glasom koji je lako nadjačao pijani smeh kauboja.

Žena ga je kratko okrnula istim onim pogledom, u kojem je opet blesnuo neki žar. Mahinalno je rukom popravila kosu, a u uglu usana ugasio joj se osmeh pre nego što se sasvim dao nazreti.

— Podite u kuhinju, gospodine — rekla je ljubazno, i odmah besno pogledala sedokosog, krezubog pijanca koji je ljutito galamio što još nije poslužen pićem.

Kapetan se odmakao od šanka i obišao jedan sto, iza kojeg su se nalazila dvojna vrata. Bliža su bila vrata od kuhinje.

Bez kucanja ušao je u kuhinju.

U prvoj, uskoj i maloj prostoriji, koja je više ličila na hodnik; ali je bila pretrpana gomilom kućnih predmeta; nije bilo nikoga.

Ženski glas se čuo iz druge, bolje osvetljene prostorije.

Kapetan u dva koraka pride vratima te sobe.

Kod pećnice petljale su se dve devojke, mučeći se s velikim, vrelin tavama.

Toplina i naporan posao sasvim

su oznojili devojke. Ogrnute plavim platnenim, vrlo jednostavnim haljinama, devojke su se bavile svojim poslom, ni ne primetivši stranca.

— Zdravo, gospodice — rekao je Moris i skinuo šešir, ne želeći da uđe u kuhinju.

Obe mlade žene naglo su podigle glave i zagledale se u uniformisanog stranca.

Maritin vrisak presekao je tišinu.

Usled trzaja, izletela joj je iz ruke kašika s malo masti. Prsnuvši po usijanoj plotni, mast je zamirisala u sobi prepunoj teških mirisa nezgotovljene hrane.

Kapljica masti pala je na ruku prestrašene devojke i ona je pritisnula bolno mesto.

— Glupačo! — ukorila je Tina svoju sestru i odmah joj sklonila ruku s ozleđenog mesta.

Videvši da nije reč o nekoj teškoj ozledi, opet je proklela sestrinu nespretnost i pokazala joj da nastavi s poslom.

— Izvolite, gospodine — obratila se Tina Morisu, pogledavši ga svojim crnim, iskričavim očima, koje se nisu mnogo razlikovale od očiju lepe krčmarice.

— Nisam vas hteo uplašiti, gospodice — obratio se Moris Mariti, koja je užurbanim pokretima raspoređivala posude u pećnici, trudeći se da na njega više ne obrati pažnju. — Gospoda za šankom poslala me ovamo da naručim večeru. Ako ste se ozledili. . .

— Ma, sve je u redu. . . — promrmljala je Marita, ne prekidajući posao.

Tina je prišla kapetanu i stala između sestre i njega. Vatrene blesak očiju u mlade sestre i na Morisovom licu isterao je osmeh.

— Stalno joj se to događa, jako je nespretna — potužila se Tina na

svoju sestru. — Recite, šta biste želeli da vam pripremimo?

Moris nije odmah odgovorio.

Odmerio je mladu devojku, koja se nije mogla pohvaliti nekom nadnaravnom lepotom, ali je imala vrlo privlačno, oblo i poželjno telo. Lice joj je bilo isuviše okruglo, s istaknutim jagodicama, tako da se nepravilna linija njenih crta lica sasvim gubila u zatupljenom krugu njene brade. Pune, sočne usnice neprestano su bile malo rastavljene, pokazujući blesak njenih belih zuba. Izgledala je kao da je željna poljupca, ili kao da ga je upravo primila.

— Pripremite nam dva bifteka, s mnogo krompira — rekao je Moris, ne sklanjajući pogleda s devojke. — Ako je potrebno, ja ću doći po večeru. . .

— Ne, mi ćemo vam doneti. . .

— Moj prijatelj i ja sedimo za jednim stolom nedaleko od prozora — obavestio je ljubaznu devojku kapetan i okrenuo se na peti.

Stavivši šešir na glavu, Moris je izašao iz kuhinje. Čuo je kako devojke užurbano lupkaju posudom i nešto nerazgovetno brbljaju između sebe.

Postavivši dva nova, hladna piva na stol, Moris je opet seo i zadovoljno se nalaktio. Iako je svaki pokret izvodio tek s mnogo napora, nije krio svoje raspoloženje. Znao je da ga očekuje topla postelja i bio je srećan zbog toga.

Višednevni naponi sasvim su iscedili snagu iz njihovih tela.

— Sada se mirno možemo vratiti u tvrđavu — rekao je Moris, gledajući u tamnu tečnost u svojoj čaši.

— Zar zaista nećemo pokrenuti istragu? — interesovalo je Tauzera, iako ni on nije žalio što se potera završila, pa makar i na takav način.

— Nećemo, naravno — odmah je

Moris odmahnuo rukom. — Naše je bilo da ga pronađemo i uhvatimo. Sutra bismo mogli poslati telegram u tvrđavu, da vidimo da li pukovnik želi da pokrenemo istragu.

— On će to hteti!

— Onda ćemo tako uraditi — promrsio je Moris. — Nekoliko dana ćemo ostati u ovom simpatičnom gradu. Sedećemo i odmarati se. Kada pukovniku dosadi da ovde čamimo, vratiće nas, makar i neobavljenog zadatka.

— Odličan plan! — razveselio se narednik Tauzer. — Ipak, žao mi je tog momka. Nikada nisam mislio da će se odlučiti na tako opasan poduhvat.

— Taj Fink mi nije izgledao kao naročito bistar momak, ali je bio dobar drug s momcima — Moris je nevoljko govorio o ubijenom dezertiru. — Bilo šta da ga je snašlo, ko zna da li ćemo ikada otkriti šta je to bilo.

— Ovaj neplanirani odmor dobro će mi doći — svejednako se osmehivao narednik Tauzer. — Osim dobrog odmora, čini mi se da i krčmarica zaslužuje veću pažnju. I ti si to primetio, zar ne?

Moris se umesto odgovora samo zagonetno nasmešio i odmah pogledao prema šanku. Setivši se ženinog iskričavog pogleda, obradovao se što ga je sudbina dovela u ovaj sasvim obični gradić.

4

Salun se sve više punio.

Završivši sa svim dnevnim poslovima, ljudi su pohrlili u salune da se okrepe nakon sparnog i zamornog dana. Galama je postajala sve bučnija, pa se klavirska muzika gotovo nije ni čula.

Moris i Tauzer su strpljivo ispijali

svoja piva, čekajući da im devojka donese večeru.

Nisu u prvi mah ni primetili trojicu momaka koji su već bili podnapiti kada su ušli u salun.

Sva trojica su imali trošan, neveseo izgled, koji je odmah odavao lutalice i pustolove. Iznošena odela bila su im prašnjava i ulepljena znojem. Izbledele šešire, koji su odavno izgubili svoje prvobitne oblike, zabacili su na potiljak, kao da baš žele da svi vide njihova pocrvenela lica.

Nijedan iz tog pijanog društva nije zasluživao posebnu pažnju.

Dvojica momaka imali su gustu, neurednu bradu, iznad koje se video taman, izboran delić smežurane kože. Bezličnog, prljavog izgleda, ostali su gotovo neprimećeni u gužvi.

No, brzo su se potrudili da privuku pažnju većine gostiju.

Odabrali su sto najbliži Morisu i Tauzeru. Za stolom su već sedela dvojica sredovečnih stanovnika Firnona, mirno razgovarajući o nekim svojim problemima.

Trojica došljaka zastala su kod tog stola i nemo se zagledali u građane. Jedan od dvojice mirnih stanovnika Firnona, tek slučajnim pogledom odmerio je lutalice i nastavio razgovor, kao da ih nije ni video.

Tek nakon minut-dva, kada su stranci i dalje ćutke, svisoka, posmatrali lepo obučenu gospodu, jedan od njih je upitno podigao glavu.

— Treba vam nešto, gospodo? — obratio se čvrstim, jasnim glasom.

Gospodin je pogledom odmerio svu trojicu prašnjavih momaka, ni na jednom ne zadržavši pažnju.

— Vaš sto! — grubim, prigušenim glasom progovorio je najviši od trojice stranaca.

Momak je bio zarstao u bradu, koja nije mogla sakriti ožiljak, koji

mu se usekao u desni obraz i nestajao prema uvetu.

Palčeve je zatakao za opasač, raširivši noge u poluraskorak. Pod bledim svetlom velikih petroleumskih lampi, lice mu se bleskalo od znoja. Zapušten izraz nije bio ugodan, pogotovo kada bi se videlo da mu je oružje obešeno vrlo nisko, uvek spremno za brzu upotrebu.

Dvojica stanovnika Firnona nemo su se pogledali, ne razumevajući šta stranci hoće od njih.

— Gubite se! — prosiktao je momak s dubokim ožiljkom na licu.

Ne mareći za ljutite poglede dvoje sredovečnih stanovnika, stranac je seo na jednu od slobodnih stolica. Odmah je posegnuo rukom prema flaši s viskijem, koja je stajala nasred stola, tek načeta.

— Kakvo je to ponašanje, gospodine? — promucalo je jedan od starčića.

— Gubi se! — viknuo je bradati galamdžija a njegov povik privukao je pažnju ljudi koji su se nalazili u blizini tog stola.

Nekoliko trenutaka trajala je tišina puna neizvesnosti.

Priljavi stranci kao da nisu ni primećivali da ih ljudi nemo, napeto posmatraju. Jedan od trojice došljaka obišao je sto i seo nasuprot svog prijatelja.

— Jeste li čuli šta vam je rečeno? — izbečio je oči, posmatrajući zbunjene i uplašene stanovnike Firnona. — Gubite se od stola!

Jedan od starčića hteo se pobuniti, ali ga je drugi preduhitrio.

— Čuti, Džems, podimo negde dalje — rekao je prijatelju i pokazao mu glavom da ustanu i odu što dalje od nepoznatih napasnika.

Bradati stranac glasno se nasmijao i podigao u vazduh flašu s pićem.

— Hajde, Džems, poslušaj svog drugara, on je pametniji od tebe — narugao se čovek sa ožiljkom. — Hajde, u vaše zdravlje, prijatelji!

Napasnici su posedali na slobodne stolice, a uobičajena galama opet je zavládala u salunu, kao da se ništa nije ni dogodilo.

Moris i Tauzer samo su krajičkom oka odgledali predstavu, ali nisu bili zainteresovani da paze šta čine galamdžije, kakvih su puni svi saluni zapada. Mirno ispijajući svoj piva, dva prijatelja iz Fort Gvarde osmehnuli su se kada je gužva prošla bez nekog većeg zla.

— Čini se da ni ovde, u Firnonu, nije tako mirno kao što se čini na prvi pogled — primetio je narednik Tauzer. — Videvši kakav im je šerif, mislio sam da ovde teče med i mleko i da ovi ljudi nikad nisu ni čuli za metke i revolveraše.

Moris se osmehnuo.

— Ima tu i lepih pojava — rekao je i očima pokazao devojkicu koja im je donosila hranu.

Vešto, s velikim tanjirima u obe ruke, podignutim do visine glave, devojkica se probijala kroz gužvu, ne obazirući se na dobacivanja i pijane urlike. Brzim koracima prošla je kroz gomilu i prišla Morisovom stolu.

Osmehnula se kapetanu.

— Da vam odmah postavim, gospodine? — upitala je, odlažući tanjire na stol.

— Naravno.

— Hoćete li da vam donesem pivo? — ljubazno je ponudila devojkica.

Moris je pogledao njene crne oči, u kojima se opet pojavio poznati, iskričavi plamen. Uglovi mekih, sočnih usana bili su joj malo iskrivljeni u smešak. Dve jamice koje su joj se pojavljivale u obrazima, celom nje-

nom liku davale su šarmantan i privlačan izgled.

— Ako vam nije odviše teško... — rekao joj je Moris, nalaktivši se na stol.

Ne skidajući oka s nje, pogledom je otpratio devojku do šanka. Gledajući njen elegantan hod, koji je bio više nego privlačan, pomislio je kako ta mlada, zgodna devojka u sebi krije pravi vulkan.

— Hej, polako, prijatelju! — javio se narednik Tauzer, kojem nije promaklo šta to Moris gleda s toliko pažnje. — Znaš da nas uvališ u neprilike čim...

— Umukni, Tauzeru! — oštro je rekao Moris, ni ne pogledavši narednika.

Devojka se brzo vratila s dva velika bokala, iz kojih je kipela tamna pivska pena. Prišavši kapetanu s leve strane, devojka je postavila pivo na sto, nagnuvši se napred, kao da joj ne smeta dodir Morisovog ramena. Kada su im se tela dotaknula, devojka nije ustuknula. Nasmešena, mirno je dozvolila da muškarac oseti mekoću njenih grudi na svom ramenu, sačekavši više nego što je bilo potrebno da odloži bokale na sto. Ispravivši se, podarila mu je još jedan pogled pun vatre.

Htela je koraknuti nazad u kuhinju, ali ju je zaustavio snažan stisak Morisove ruke.

— Trenutak, gospodice — rekao je Moris, stavivši na lice svoj najlepší osmeh. — Mi bismo hteli dve sobe, ako imate...

Mlada lepotica odmah je kimnula svojom lepuškastom glavom, dozvolivši da joj se čista, lepršava kosa raspe po krhkim ramenima.

— Naravno, gospodine — rekla je. — Kada budete hteli gore, ja ću vas odvesti. Biću u kuhinji.

— U redu je... Hvala vam — do-

bacio je kapetan kada se devojka već okrenula da pođe.

Ona mu se još jednom osmehnula.

Hitro se okrenula, želeći da mu opet pokaže prelep takt svojih bedara, ali nije imala sreće.

Morala je proći pored stola trojice prašnjavih došljaka, a to nije bilo ni malo lako.

Podnapiti momci kao da su posmatrali celu scenu, pa su devojku dočekali spretno, kao da su se unapred dogovorili.

Koraknuvši prema kuhinji, Tina je krenula pored njih, ni ne primećivši da ju čovek s ožiljkom na obrazu pozorno motri. Kada je primetila da joj je on namerno zagradio svojim nogama prolaz, bilo je već kasno.

Zastala je, zbunivši se.

Ruka drugog bradatog kavgadžije uhvatila ju je za levi lakat i snažno povukla, tako da se gotovo strovalila na njihov sto.

Vrisnula je.

Nova gužva u tom delu saluna nije mogla proći neopaženo.

Vrisnuvši, devojka se htela izvući iz napasnikove ruke. Nije uspela. Momak se samo glasno nasmejao, s lakoćom savladaši njen otpor. Jednim trzajem izbacio ju je iz ravnoteže i poseo sebi u krilo.

Obuhvatio ju je obema rukama, postavivši je sebi u krilo.

Tek kada je Tina nekoliko puta kriknula, lamatajući rukama i nogama, boreći se da se oslobodi tog neugodnog zagrljaja, u celom salunu je zavládala tišina.

Odjednom je zamro svaki razgovor, a nečiji zakasneli smeh brzo se prekinuo.

Trojica obesnih momaka glasno

su se smejali, posmatrajući devojčin otpor.

Tina je odjednom prestala s borbom, kada je shvatila da nema šanse da se oslobodi. Telo joj se opustilo, a glava pala na grudi.

Tišina je bila potpuna.

Moris je posmatrao kako se Tini no telo primirilo. Sasvim razbarušena kosa pri korenu se blistala od krupnih kapi znoja. Lice joj se još većma zacrvenelo. Opuštene ruke prekrstila je u krilu.

— Vidite, vidite samo kako je lepa kada je mirna — obratio se svima u salunu bradonja s ožiljkom preko obraza. — Takve devojke mi se sviđaju...

No, Tina nije ni pomišljala da ostane mirna i krotka.

Iznenada je trznula glavu unazad, svom snagom raspalivši po licu momka koji ju je poseo u krilo. Izvivši celo telo poskočila je iz njegovog oslabljenog zagrljaja.

Slomljena nosna kost bučno je kvrcnula.

Stravičan krik iznenađenog napasnika sledio je odmah nakon udarca. Zaboravivši na devojku, momak je instinktivno podigao oba dlana prema slomljenom nosu. Zabacio je glavu unazad, a samo sreća mu je pomogla da se ipak ne zanesetoliko da se sa stolicom strovali na leđa.

No, iako iznenađen, čovek s ožiljkom, delovao je najprisebnije.

Odmah je skočio na noge i s obema rukama uhvatio Tinu za ramena, pre nego što je uspela uteći u nemu gomilu. Samo joj je oštro prodrmao telo, ali mu je na licu vladao stravičan grč, što nije obećavalo lepu perspektivu.

— Platićeš za ovo, beštijo! — zapretio je bradonja i preko ramena pogledao prijatelja. — Red, pomozi

mu, zaboga. Šta čekaš, do đavola! — viknuo je na trećeg stranca, zdepastog momka ride kose.

Ridi je odmah poskočio i poslušao čoveka sa ožiljkom. Prišao je prijatelju, ali mu nije mogao mnogo pomoći.

Iz razbijenog nosa, niz lice i vrat, slivali su se mlazovi krvi. Krvlju umrljanim dlanovima, momak se dograbio ruba stola, nadajući se da će stiskanjem drveta uspeti da ukroti bolove i zadrži krikove koji su mu se gomilali na okrvavljenim usnama.

Nekoliko trenutaka posetioci saluna nemo su posmatrali šta se događa za stolom.

Tišinu su prekinule glasne psovke čoveka koji je snažno tresao Tini na ramena.

— Dosta! — čuo se vrisak iz smer a šanka.

Odmah se gomila razdvojila, napravivši prolaz ženi, koja je do tada točila piće. Crnokosa žena potrčala je prema stolu oko kojeg je nastala gužva. Krenula je prema devojci, ali je zastala na korak — dva od nje, sledivši se od pretećeg, opasnog pogleda čoveka unakaženog lica.

Žena je pogledom išla od lica do lica, kao da želi da joj neko objasni šta se to događa. Uplašivši se od nemih, zabrinutih izraza, prekrila je usne dlanovima, koji su podrhtavali od napora da obuzda nemoć i plač.

— Zaboga, pustite mi dete — jaknula je, uspevši preko drhtavih usana da prevale reči.

Koraknula je kao da želi obgrliti devojku i odvesti je daleko odavde. Nije uspela. Bradati stranac ispružio je levu ruku i grubo je odgurnuo.

Da je nisu pridržali nemi posmatrači, žena bi pala na leđa. Uhvaćena njihovim rukama, ostala je staja-

ti, praznim pogledom iščekujući da vidi što su ti strani i opasni ljudi namili s njenom kćerkom.

Neko vreme je opet vladala tišina.

Udareni momak uspeo se primiriti. Zgužvanom maramom pokušavao je zaustaviti krvarenje, ali još uvek nije imao dovoljno snage da obrati pažnju na to šta se događa. Oba lakta oslonio je o sto i zagnjurio glavu u šake, kojima je pritiskao maramu na nos.

— Ne brinite, gospodo — iznenađeno je tihim, blagim glasom rekao čovek s ožiljkom, obrativši se uspaničenoj ženi. — Vašoj kćerki nećemo uraditi ništa loše, ništa tako ružno kao što je ona učinila mom prijatelju.

Njegove reči su bile jasne, a čvrst, iako tih glas ipak nije krio pritajenu pretnju, jer je iza svake reči moglo slediti »ali« kao kazna.

Bradati čovek pogledom je prešao preko celog saluna, dozvolivši da svi razmisle o njegovim rečima. Zadovoljan što niko ništa nije komentarisao, klimnuo je glavom, ali Tinina ramena nije ispuštao.

— Moj prijatelj je, možda, na nekulturan i grub način pokazao svoje oduševljenje što ponovo vidi našu staru poznanicu... ali... — tu je na trenutak stranac zastao, slegnuvši ramenima. — Ali... to što je poseo devojk u krilo nije ni približno tako loše kao što je razbijanje nosa.

Njegove reči nemalo su iznenadile većinu prisutnih, a ponajviše upravo Tinu.

Devojka je zbunjeno zastala, opet prekinuvši sa otporom. Ruke je opustila niz telo, pokazujući da je toliko iznenađena da ni ne misli na otpor.

— Ali ja vas ne poznajem... — prošaputala je, ali su se njene reči

ipak sasvim jasno i razgovetno čule u svim uglovima saluna.

— Eh, ne poznajete nas! — osmehnuo se bradati nasilnik, pogledavši devojk u. — Videli smo se mi, videli... — govorio je, a u glasu mu je poigravao podsmeh zbog devojčinog zbunjenog izraza lica.

Ljudi u salunu samo su ćutke posmatrali predstavu, ne znajući šta da misle.

— Naime, mi smo tebe videli! — oštrim glasom rekao je čovek s ožiljkom, a osmeh mu je netragom nestao s ružnog lica. — Videli smo te, naravno, голу i lepu!

Tina nije reagovala na te reči.

No, njena majka, lepa crnokosa krčmarica, poskočila je i umalo se otela iz ruku dobronamernih gostiju, koji su je držali da ne nasrne na napasnike, pa da ne napravi još veće zlo od ovoga.

— Šta to govoriš, nasilniče? — vrisnula je žena na bradonju.

Stranac ju je pogledao oštrim, hladnim pogledom. Zadržao je pogled na ženi nekoliko trenutaka, a onda je odmerio dvojicu svojih prijatelja.

Ridokosi Red mirno je stajao uz sto. Ruke su mu bile opuštene uz telo. Prstima je dodirivao drške revolvra. Na licu mu se nije videlo šta misli. Crven od vrućine i pića, tupo je gledao šta se događa, kao da je i on samo jedan od slučajnih promatrača.

— Jesmo li je videli, Red? — upitao je bradonja svog rideg prijatelja.

— Naravno.

— Golu?

— Da, izgledala je vrlo lepo — potvrdio je ridokosi i pogledom prešao preko celog Tininog tela. Osmeh mu se pojavio na usnama.

— To nije bilo u Montani, Red, zar

ne? — nastavio je bradati stranac s pitanjima.

— Ne, mislim da nije.

— Kod nas, u Montani devojke nisu tako glupe, kao ovde — procenio je čovek s ožiljkom, a usta mu se opet razvukoše u ružnu, izazivačku grimasu. — Naravno, i ti si nam se svidela. Zato, lepotice, moraćeš mom udarenom prijatelju da pružiš odgovarajuće izvinjenje. Ti ćeš već znati kako da mu ublažiš bol.

Bradati stranac nije izdržao, već je prasnuo u glasan smeh, koji je stravično odjekivao u prepunom salunu, gde se niko nije pomerao.

Tina nije čekala da se smeh smiri.

Uvredena nasilnikovim rečima, u ustima je sakupila pljuvačku i besno pljunula u njegovo preplanulo, posekotinom unakaženo lice.

— Kučko! — siknuo je stranac.

Pre nego što je iko — čak i da je hteo — mogao šta pokušati, bradonjina ruka pustila je devojčino rame i hitrim trzajem pala na njeno lice.

Ponešena težinom udarca devojka umalo nije pala. Nasilnik ju je držao levom šakom za ruku i sprečio je da poklekne. Zadržao je ošamućenu devojku na nogama, ali tek toliko da opet zamahne.

Međutim, nije je stigao udariti.

— Stoj! — viknuo je kapetan Moris, još uvek sedeći za stolom.

Njegov oštar, strog glas ukočio je banditovu ruku u vazduhu. Čovek s ožiljkom nije se mnogo iznenadio time što se neko umešao. Mirno je zastavio svoje pokrete i preko rame na pogledao oficira.

Tek kada je video da je reč o uniformisanom čoveku, na strančevom licu pojavio se kratak trzaj nelagode. Spustio je ruku, ali nije pustio devojku. Ona je i dalje nemoćno stajala, klataći se u mestu. Bila je toli-

ko ošamućena da bi pala na pod da ju nije pridržavao napasnik.

— Šta se ti mešaš, oficirčiću? — obrecnuo se stranac na Morisa.

Njegov oštri, podsmešljivi glas nimalo nije preplašio Morisa.

Na kapetanovom licu pojavio se radostan osmeh, kao da je bradonja izrekao vrlo uspelu šalu. Moris polako, bez upozorenja izvuče ruku ispod stola. Cev velikog vojničkog kolta blesnula je na bleđoj svetlosti brojnih svetiljki.

Iznenadenje je delovalo na dvojicu kavgadžija. Red je pogledao u svog bradatog prijatelja.

— Pusti devojku i gubi se, amigo — tihim, hladnim glasom rekao je kapetan Moris. — Sledeći put kada se sretnemo nećeš samo ovako lako proći. Najbolje ti je da utekneš u Montanu, k svojim lepoticama. Hajde, kreni!

Kapetanov glas je sa svakom sledećom reči postajao sve oštiji, hladniji. Tamni otvor cevi pojačavao je utisak, pa zanemeli nasilnici nisu znali šta da čine.

No, bradati čovek s ožiljkom nije bio naivan. Video je da naspram sebe ima samouverenog, opasnog protivnika, koji neće mnogo oklevati da ispuni svoje pretnje i upotrebi oružje, koje mu je već bilo pripravnno za dejstvo.

Kada nije uspeo oštrim rečima da zaplaši oficira, bradonja je promenio taktiku.

— Mislim da bi bilo najbolje da gledaš svoja posla — rekao je tiho, ali u glasu nije bilo predašnje samouverenosti. — Ja nisam tebi smetao, nemoj ni ti meni. Ovo se uopšte ne tiče tebe...

— Tiče me se! — odsekao je Moris, ne popuštajući nimalo.

— Šta imaš ti...

— Umukni! — odlučno je Moris

prekinuo banditove reči, znajući da time zauvek dobija opasnog neprijatelja, ali više nije imao drugog izbora. — Rekao sam ti da se gubiš. Ovde je pretesno za obojicu. Gubi se!

Stranac je poluglasno prokleo i samo besno klimnuo glavom.

Pored kapetanovog revolvera nije mogao ništa poduzeti pa da situaciju preokrene u svoju korist. Pogledao je u Reda i klimnuo glavom.

— Idemo! — prosiktao je i bez reči pokazao ridokosom da povede momka kojem je Tina glavom razbila nos.

Ceo salun ispratio je trojicu prijatelja iz Montane kojima zabava nije sasvim uspela. Pogled na njihov bedan izgled i na njihove nisko pripasane revolvere jasno je govorio da je reč o ljudima koji ne mare mnogo za nevolje, kao ni za zakon. Opasan izgled bandita pretio je da, možda, u ovom sukobu nije izrečena poslednja reč. U svakom slučaju, niko nije zavelo kapetanu Morisu.

Valjda samo Tina i njena majka nisu o tome razmišljale.

Crnokosa vlasnica saluna pritrčala je svojoj kćeri i zagrlila je. Neko vreme nemo su stajale u snažnom zagrljaju, pod utiskom onoga što se dogodilo.

Moris je spremio revolver u korice i glasno uzdahnuo, zadovoljan što je nevolja prošla bez posledica. Otpio je dva duga gutljaja.

— Rekao sam ti: žene donose neprilike! — tiho je napomenuo narednik Tauzer, znajući da i ove reči govori uzalud, u vetar.

*

Moris nije ni slušao Tauzera.

Ustao je od stola i prišao dvema ženama koje su zagrljene stajale uz

sto koji su banditi upravo napustili. Kapetan je sačekao da one obrate pažnju na njega, ne prekidajući svoje izleve radovanja.

— Gospodine — rekla je Tina, primetivši Morisa, ali joj je prepuknuo glas. — Gospodine, velika vam hvala, mnogo ste mi pomogli. . .

Devojka je, postideno, spustila pogled i odgurnula majčine ruke, kada su one krenule da joj poprave razbarušenu kosu.

— Jeste li dobro? — upitao je Moris, gledajući u Tinin obraz, koji se crveneo od udarca.

— Ma, nije to ništa — osmehnula se devojka i za tren podigla pogled.

— Kako nije ništa? — vrisnula je Tinina majka, ljutito podbočivši ruke o bokove. — Sve takve protuve trebalo bi pozatvarati. Vidite šta se događa! Misle da mogu svakoga zlostavljati! Zločinci!

Ženin glas bio je vrlo čvrst i jak, ali niko od gostiju nije obraćao pažnju na nju. Prava zabava već je prošla, pa su ljudi bar imali o čemu razglabati u ostatku ove uzbudljive večeri.

— Mama, molim te, ne viči — opomenula je Tina majku, postidevši se njene galame. — Idi za šank. Čuješ li, ljudi traže piće.

— Da, traže piće, a kada je trebalo pomoći. . . — odmahнула je žena rukom, znajući da je uzalud nervirati se zbog onoga što ne može izmeniti.

Moris je ostao sam sa devojkom. Na gužvu nije obraćao pažnju.

Bio je mnogo viši od Tine. Ona je opet pognula glavu, gledajući u nervozne prste, kojima je gužvala rub svoje jednostavne, krute haljine.

— Nemojte misliti na te kavgadžije — počeo je govoriti kapetan. — Momci su malo više popili. Znate, kod pijanih momaka pojava tako le-

pe devojke može izazvati snažne izlive mašte...

Devojka je odmah podigla svoj vatreni pogled, pokazavši oba svoja rumena obraza. Na Morisov kompliment nije ništa rekla, samo se nasmejala.

— Recite, vaša majka je vlasnica ovog saluna? — upitao je Moris.

— Da, oprostite... — još jače je pocrvenela devojka. — Ja sam Tina Swift. Moja majka se zove Linda, a sestra, ona glupača koja se prepala kada ste došli u kuhinju, ona se zove Marita.

Moris se veselo nasmejao.

Rukovao se sa devojkom, zadržavajući njenu malu šaku više nego što je potrebno. Dodir njene meke, tople kože razbuktao je u njemu maštu iako nije bio pijan.

— Ja sam kapetan Moris, Mortimer Moris — predstavio se. — Onaj stari vojnik zove se Tauzer.

— Iz Vuldisa dolazite? — upitala je devojka.

— Ne.

— Mislila sam... — uzdahnula je Tina. — Tamo se nalazi veliki garnizon.

— Mi dolazimo s juga, s granice — rekao je Moris. — Ovde smo samo u prolazu.

— Na zadatku ste? — upitala je devojka slabim, tihim glasom.

Moris nije odmah odgovorio.

Primetio je kako se nekakva čudna senka za trenutak prenela preko Tininog lica. Plamen u pogledu odmah je izgubio sjaj a trag straha i nečeg neobjašnjivog pojavio se u njenim zenicama.

— Ne, više nismo na zadatku — osmehnuo se Moris. — Sada se želimo odmoriti, dobro odmoriti.

Nekoliko trenutaka stajali su jedno uz drugo. Prolazeći ka šanku, jedan momak grubo je gurnuo Tinu i

ona se svom težinom oslonila na Morisa. Uхватила ga je rukom za podlakticu i zadržala je onde mnogo duže nego što joj je bilo potrebno da se uspravi.

— Moram ići — rekla je brzo, odvojivši se od Morisa. — Kada budete polazili, recite mi, pokazaću vam sobe. Hoćete li još piva?

— Kasnije, možda — klimnuo je Moris.

Devojka se okrenula i otišla prema kuhinjskim vratima. Odlazeći, još jednom se okrenula i preko ramena dobacila kapetanu veseo osmeh.

Moris je sijao od zadovoljstva, pretpostavljajući da će ostatak noći biti mnogo prijatniji nego li nekoliko prošlih noćenja, koje je proveo u preriji, sa čangrizavim Tauzerom u društvu.

Seo je naspram narednika i brzo otpio nekoliko preostalih gutljaja hladnog piva.

Tauzer nije odmah progovorio. Kad je Moris krenuo da razgovara sa devojkom, narednik je mirno počeo da večera. Upravo je završio kada se kapetan vratio za stol. Obrišavši usta nadlanicom, Tauzer je dugim pogledom ocenio prijatelja.

— Onda? — upitao je kratko, gledajući blaženi osmeh na Morisovom širokom licu.

— Šta?

— Jesi li primetio šta čudno? — tihim, ozbiljnim glasom pitao je narednik.

— Šta je trebalo primetiti? — Moris je glasno uzdahnulo, ne želeći da sluša propovedi svog starog prijatelja. — Tauzeru, ne bi li ti...

— Zar nije čudno što su ti divljaci upravo iz Montane? — upitao je Tauzer šapatom, ne obazirući se na Morisov pokušaj da izbegne razgo-

vor. — Video si kakvi su. Prljavi, prašnjavi, smrdljivi od znoja.

— Kao i mi...

— Da, isti kao i mi — potvrdio je Tauzer Morisovu opasku. — To znači da su i oni dugo putovali.

— Tauzeru, o čemu govoriš? — već se naljutio Moris, sa čežnjom gledajući hranu koja se hladila na tanjiru. — Ja ništa ne razumem. Ima mnogo ljudi iz Montane koji neprestano jašu kroz Teksas.

— Znam, i Fink je bio jedan od njih!

Pominjanje dezenterovog imena uspelo je da privuče Morisovu pažnju. Kapetan je krenuo rukama prema priboru za jelo, ali je zastao čuvši ime čoveka kojeg je gonio.

— Fink? — zbunio se.

— Da, i on je iz Montane — potvrdio je narednik. — Razgovarali smo nekoliko puta. Pre nego što je odlučio da postane vojnik, živio je u Montani. Možda je ovo puka slučajnost, ali sam ti hteo ukazati na nju. Istovremeno kada gine jedan došljak, pojavljuju se još trojica njegovih zemljaka. Možda nije ništa značajno, ali...

Tauzerov glas je ućutao, a veo neobjašnjenih pitanja natkrilio je sto. Moris je napregnuto razmišljao o onome šta je čuo. Narednik ga je pustio da razmišlja. Neko vreme su nemo gledali u sto.

— Tauzeru...

— To nije sve — opet je narednik prekinuo Morisa. — Tebi je, naravno, promaklo da je onaj momak s ožiljkom rekao kako su već sreli devojkicu. Sreli su je ovde negde, ne u Montani, tako je rekao. I to, videli su je голу. Nekoliko puta je naglasio: голу! Možda grešim, ali moglo bi i ovde biti nekih čudnih podudarnosti. Fink je ostao dok je bio potpuno go, upravo onakav kakva je

bila devojkica kada su je banditi videli. Ne znam...

— Ne znam ni ja — uzdahnio je Moris.

Njegov predosećaj, koji mu je nagovestio lepe trenutke provoda, više nije bio tako jak. Tih nekoliko narednikovih pitanja pokvarili su sav ugođaj.

Ćuteći, pojeo je svoje jelo.

Prijatelji nisu žurili na počinak. Jutro će ih zateći u postelji, pa nisu morali žuriti. Popili su još dva piva i na miru ispušili malo duvana.

Iako više nisu razgovarali o Montani i o Finku, te nevesele misli neprekidno su bile s njima.

— Mogli bismo poći na spavanje — promrmljao je Moris, pogledom prešavši preko već skoro potpuno praznog saluna. — Umoran sam...

— Krenimo da devojkica više ne čeka — dobacio je Tauzer i ustao sa stolice. Odmah je glasno opsovao, osetivši kako ga noge ne slušaju, ukrućene od sedenja.

Moris je krupnim koracima krenuo prema kuhinji da pozove Tinu i vidi da li ga je sreća napustila.

5

Tina ga je čekala.

Čim je Moris ušao u kuhinju, devojkica je izbledelom krpom obrisala mokre ruke i skinula belu pregaču. Nasmejala se kapetanu. Sestri ni reči nije rekla, već je krenula stubištem, na sprat, gde su bile sobe za iznajmljivanje.

Moris i Tauzer su poslušno sledili devojkicu.

Kapetan je zadržano gledao ritam njenih nogu, koje su izgledale veoma privlačno.

U hodniku je vladala polutama. Tek dve male lampe borile su se sa mrakom i tišinom, koja je gore vla-

dala. Dva reda zatvorenih vrata bili su sav inventar siromašnog i ne odviše čistog hodnika.

Tina je zastala pred trećim vratima s desne strane. Nije ih otvorila već je samo pokazala rukom na njih.

— Izvolite, sobe su male, ali čiste — rekla je tiho, gledajući Morisa. — Prozori su okrenuti prema ulici. Ako hoćete, možete izabrati druge sobe. Nemamo mnogo gostiju, znate...

— Biće i ove dobre — nasmešio se Moris.

Kapetan se okrenuo i pogledom pokazao naredniku da uđe u sobu. Tauzer je samo klimnuo svojom velikom glavom, a na usnama mu se pojavio osmeh.

Poželevši ugodan odmor svom pretpostavljenom, Tauzer je ušao u sobu i bešumno za sobom zatvorio vrata.

Ostavši sami na pustom hodniku, Moris i devojka su nemo posmatrali jedno drugo nekoliko trenutaka.

Prva se snašla Tina.

Pogled joj je pobegao u stranu, ali nije odmah bila odlučna da se okrene. Međutim, ipak je napravila nekoliko koraka dublje u hodnik, do sledećih vrata, gde je zastala.

— Izvolite, kapetane — rekla je glasom koji joj je bio čudno grub.

Moris nije žurio.

Na njegovom širokom, preplanulom licu, još uvek je bleštao radosan osmeh.

U devojčinim crnim očima plamteo je blistav sjaj. U korenu usana skrivala je osmeh, no nije mogla ukrotiti blago podrhtavanje brade.

Njene ruke nisu mogle sakriti nervozu. Prstima je gužvala krajeve rukava. Kako ništa nisu govorili, devojka je neodlučno pogledala u stranu.

— Izvolite — promrmljala je nesigurno i pokušala proći pored kapetana.

Moris joj je uhvatio ruku.

Bez ijedne reči, privukao ju je k sebi. Nije se opirala. Zadrhtala je kada ju je obgrlio. Umesto otpora, ona mu je obavila ruke oko vrata i stala mu mrsiti kosu.

Usne su im se spojile u dug poljubac.

Njen vreli dah pekao je Morisa i nakon što mu se devojka izmigoljila iz zagrljaja.

No, Moris se nije želeo zadovoljiti samo jednim poljupcem. Uhvatio je njene šake i zadržao ih. Netremice je promatrao njeno lepo, okruglo lice. Ni na kraj pameti mu nije bilo da se odrekne užitaka koje mu je devojka mogla ponuditi. Topao dodir nežnih prstiju izazivao je u Morisu želju da je odmah odvede u sobu.

— Žuriš? — upitao ju je.

Ona je klimnula glavom.

— Vратиćeš se?

— Odmah ću doći — obećala je devojka, a pogled joj se spusti na pod.

Moris joj je pustio šake, ali ona umesto da ode, uzdigla se na prste i još jednim žestokim poljupcem dokazala svoju želju da što pre nastave s milovanjem.

— Vратиću se — šapnula je, okrenula se i brzim koracima otišla niz stepenište.

Moris je glasno uzdahnuo.

Zadovoljno se osmehnuo, radosan što je sreća opet na njegovoj strani.

S osmehom na usnama otvorio je vrata i ušao u malu sobu. Zakoračio je u tamu.

Istog trenutka kada je za sobom zatvorio vrata, na glavu mu se spustio snažan udarac.

Kapetan Moris prigušeno je jauknuo i poklekao. Pred očima mu je sevnulo od oštrog udarca u potiljak. Ponesen udarom, koraknuo je napred, ali telo nije imalo snage da se održi uspravno.

Zateturao se, široko razmahujući rukama, ne bi li se održao na nogama. Oči su mu videle samo gustu tamu, a glava mu je klonula na grudi.

Drugi udarac ga je pogodio u vrat. Presamićen, pao je na pod.

Nije znao koliko dugo je ležao u nesvesti. Čim je osetio da se bol pojačava, shvatio je da je napadnut i da leži na podu iznajmljene sobe.

Glava ga je bolela od udaraca. Pokušao ju je pomeriti, ali nije mogao. Naleti bola paralisali su mu pokrete, a prigušeni jauci iskrali su mu se na suve usne.

— Ustaj, prijatelju — čuo je nečiji glas.

Neko ga je snažno povukao za desnu nadlakticu, što je izazvalo nove nalete bola.

— Hajde, nemamo mnogo vremena — rekao je grubi glas, nestrpljivo — ustaj!

Moris nije imao snage da posluša.

Međutim, kada su ga nečije snažne ruke uhvatile za ramena i pokušale podići s poda, Moris im je morao pomoći, jer one to nisu radile nimalo nežno.

Oslonivši se na nesigurne, slabašne noge, kapetan je pokušavao sakupiti što više preostale snage. I dalje mu je bučalo u glavi, koja mu se činila sve težom.

Kroz poluotvorene, suzne oči primetio je kako se dve prilike vrzmaju oko njega. Nije prepoznao o kome se radi, ali o tome nije trenutno ni želeo razmišljati. Najvažnije mu je bilo da sakupi dovoljno snage da se održi na nogama.

— Hajdemo — ponovo je rekao je-

dan od napadača i grubo gurnuo Morisa prema vratima sobe.

Kapetan je bio isuviše zabavljen uzdisanjem i obuzdavanjem bolova da bi obraćao pažnju na to kamo idu. Tek kada je osetio osvežavajući dodir noćnog povetarca na licu, shvatio je da su izašli na ulicu.

Noć je donosila hladan miris prerije. Zvuci noćnog života životinja sekli su tamu. Šum River Loka tiho je govorio o žurbi reke da nestane u suvoj preriji, koja se pruža iza Dali-sovih planina.

Negde, na drugoj strani grada, čuo se prasak stakla koji je propratio rafal reskih psovki. Ubrzo se sve smirilo i noć je opet postala tiha i prazna.

Svezina je prijala Morisu. Izašavši na vazduh, kao da je nestalo bar polovine tereta koji je nakon primljenih batina pritisnuo njegova slabašna kolena.

Pogled mu se razbistrio, a ispod oka je posmatrao napadače, koji su hodali pored njega, jedan s leve, drugi s desne strane.

Vodili su ga prema južnom ulazu u Firnon. Moris je hodao sporo, pretvarajući se da ima manje snage, nego što je zaista imao.

Kada su stigli do jedne od poslednjih zgrada u glavnoj gradskoj ulici, ušli su u dvorište. Dvoja kola stajala su po strani, u dnu nevelikog dvorišta. Nekoliko koraka od glavne zgrade, nalazila se konjušnica.

Nigde nije bilo svetla. Prozori na kući su bili otvoreni, a miris sena mešao se s osvežavajućim mirisima noćne svezine.

Zastali su kod stražnjeg ulaza u zgradu.

— Jan još nije stigao? — upitao je jedan od dvojice Morisovih napadača.

— Nije još...

— Podi nazad u salun, možda mu treba pomoć — rekao je čovek koji je Morisu stajao s desne strane, a čiji se glas kapetanu činio poznatim.

— Možda bih bio...

— Podi! — naredio je tajanstveni napadač zdesna i otvorio ulazna vrata, ne obraćajući više pažnju na svog prijatelja.

Gurnuo je Morisa unutra.

— Ulazi, šta čekaš? — prosiktao je oštro, ne trudeći se da sakrije bes.

Zatvorio je vrata.

Čim je noćna svežina ostala s one strane zidova, Moris je osetio težak miris ustajalog vazduha, koji se nije mogao provetriti iako su prozori bili otvoreni, a prostorija u koju je uveden velika i visoka.

— Bez ikakvih trikova, oficirčiću — rekao je Morisu njegov protivnik. — Uopšte mi neće biti žao ako te budem morao srediti.

Moris mu je verovao.

Poslušno je stajao u mestu. Ma koliko pokušavao razaznati gde se nalazi, to mu nije polazilo za rukom. Oči su mu se postepeno privikle na tamu, pa je uspeo prepoznati oblike nekih kućanskih predmeta u toj velikoj prostoriji.

— Ne miči se — naredio je neznanac Morisu.

Kapetan je video kako se protivnikova silueta udaljila dva — tri koraka. Uskoro je kresnula šibica i svetlost iz petroleumske lampe razgrnula je deo tame u toj ogromnoj prostoriji.

Moris je odmah shvatio da se nalazi u kovačnici, koju je primetio prilikom dolaska u Firnon. Video je meh i veliki nakovanj. Iako bez vatre, zidana kovačka peć još uvek je isijavala toplinu. Svuda naokolo bile su razmeštene alatke, kao i konjska oprema.

No, Moris je svu pažnju posvetio svom protivniku.

Pod bledim svetlom nevelike lampe, video je bradato lice čoveka iz Montane, čiji je obraz bio unakažen ružnim ožiljkom.

Galamdžija koji je zlostavljao Tinu više nije izgledao pijan. Iako mu je lice bilo orošeno krupnim kapima znoja, pokreti su mu bili sigurni i odmereni.

Napravio je sebi mesto da sedne, skinuo šešir i okačio ga o klin koji je bio zaboden uz veliki prozor kovačnice. Čovek s ožiljkom izvukao je revolver i postavio ga uz sebe. Glasno je uzdahnuo dok je sedao.

Tek kad se namestio pogledao je Morisa.

— Sedi i ne pokušavaj s trikovima — naredio je grubim glasom.

Moris je poslušao.

Spustio se uz zid kovačnice. Ledi-ma se oslonio i skupio kolena. Prstima leve ruke opipao je udarena mesta na potiljku i vratu. Bol mu je u ujednačenim talasima šiknula celim telom.

— To još nije ništa, naspram onoga šta će uslediti ako ne budeš pametan — rekao je čovek iz Montane, primetivši bolne grimase na kapetanovom licu.

Moris ga je samo odmerio hladnim pogledom.

Razoružan, umoran i ozleđen, znao je da nema velike izgleda da iznenadi protivnika.

— Šta hoćeš od mene? — upitao je Moris, koji se silno pokajao što je stao u Tininu obranu i umešao se kada su nasilnici zlostavljali devojk-u.

Čovek s ožiljkom prećutao je odgovor.

Podlakticom je brisao znoj sa čela, koji nikako nije prestajao da se

cedi. Ulepljena, crna kosa u pramenovima mu je padala niz obraze.

Ćutao je.

Tek nakon nekog vremena, neznamac se pomakao, a u ruci mu se našao revolver. Oslonio se o lakat leve ruke i zagledao kroz otvoreni prozor, u tamnu noć.

Iz tmine su se čuli koraci nekoliko ljudi. Prašina nije mogla sasvim prigušiti korake koji su brzo prešli preko dvorišta i prišli stražnjem ulazu u kovačnicu.

— Jan? — upitao je čovek s ožiljkom, dok je cev njegovog revolvera gledala u vrata.

— Da, mi smo — čuo se glas spolja. — Dovodimo i našeg prijatelja. . .

S kratkim smehom, u kovačnicu su ušla trojica muškaraca.

Moris je, unatoč titravom, nestabilnom svetlu, odmah prepoznao krupnu Tauzerovu siluetu.

Stari narednik nije imao šešir na glavi, a ramena su mu opušteno visila, kao da u celom njegovom telu nema više ni grama snage. Tauzer nije primetio Morisa. Bio je zauzet svojim problemima.

Tek kada ga je jedan od Montanaca odgurnuo, Tauzer je koraknuo prema sredini kovačnice. Glasno je dahtao, naprežući se da ne jauče od bolova.

— Sedi, stari — rekao mu je čovek s ožiljkom i rukom mu pokazao na mesto pored Morisa.

Međutim, Tauzer je bio omamljen primljenim udarcima, pa je sačekao da ga drski napadači odgurnu i silom nateraju na pokretanje.

Narednik se s mukom spustio do Morisa.

Na levom obrazu video se krvavi trag udarca. Još uvek ošamućen, narednik je glasno udisao vazduh, kao da se guši. Zmurio je, ne obazirući se ni na šta oko sebe.

— Tako, sad smo svi na broju — rekao je i čovek sa ožiljkom i ustao sa svog sedišta.

Vratio je revolver u korice i prstima popravio opasač. Nakon što je još jednom pogledao u dvojicu svojih zarobljenika, koraknuo je prema njima, a licem mu je preleteo ružan grč besa.

— Da vidimo šta vi sve znate — promrsio je i vrhom čizmice udario Morisa u potkolenicu.

6

Tišina je dugo trajala.

U kovačnici se niko nije pomerao. Tek Morisovi i Tauzerovi glasni uzdasi narušavali su potpunu tišinu. Leđima oslonjeni o drveni zid zgrade, prijatelji su nemo sedeli, ne obraćajući pažnju na kavgadžije iz Montane.

— Govorite! — prosiktao je čovek s ožiljkom.

Ruka u kojoj je držao oružje nervozno je podrhtavala a njegove sjajne oči netremice su motrile kapetana Morisa. Upitno je podigao obrve, očekujući da konačno čuje to što želi čuti.

Međutim, opet je usledila tišina.

— Fil, da im ja razvežem jezik? — upitao je čoveka sa ožiljkom njegov bradati prijatelj, kojem je Tina u salunu razbila nos.

Bandit se bezglasno osmehnuo, dok je desnom pesnicom lagano lupkao po otvorenom levom dlanu. Kako mu njegov vođa nije ni reči rekao, nasilnik je sporim koracima prišao zarobljenicima.

— Dakle, malo ćemo se zabavljati — rekao je sporim, otegnutim glasom.

No, noga kojom je žestoko trznuo

i udario Tauzera u slabine uopšte nije bila spora.

Narednik nije uspeo zadržati krik.

Udarac ga je iznenadio. Tauzerovo telo presavilo se u struku i palo na bok. Lice mu se zarilo u meku, toplu prašinu.

Neko vreme se moglo čuti samo njegovo roptanje. No, narednik je uspeo da smogne dovoljno snage da se uspravi u sedeći položaj i opet leđima osloni o zid.

Žmurio je. Dlanovima je pritiskao udarena mesta. Širom otvorenih usta udisao je topao, ustajali vazduh. Na njegovom oznojenom licu ulepila se prašina.

— Onda? — upitao je okrutni kavgadžija, spreman da novim udarcem nastavi s mučenjem. — Hoćeš li konačno progovoriti, amigo?

Tauzer je brzo klimnuo.

Još uvek nije mogao doći do daha, ali je hteo iskazati dobru volju za saradnju, da ga zlikovci ne nastave mučiti.

Narednik je iskosa pogledao Morisa.

— Mo, mislim da momci žele da im se izviniš zbog uvreda u salunu — rekao je Tauzer, mešajući reči s dugim, bolnim uzdasima. — U svakom slučaju, ja s tim nemam ništa — dodao je.

Ljudi iz Montane su se nemo gledali.

Bradati čovek s ožiljkom, kojeg je njegov prijatelj nazvao imenom Fil, nervozno je frknuo, a salva ružnih psovki odjeknula je kovačnicom.

— Šta brunda ovaj stari medved? — viknuo je vođa bande. — I za tu glupost u salunu dobićete porciju, no sada imamo mnogo pametnijeg posla.

Nakon njegovih reči opet je neko vreme vladala potpuna tišina.

Bandit je uzdahnio teže od Tauzera. Očito ga je mnogo muke koštalo suzdržavanje da ne iskali odmah svoj bes po zarobljenicima. Njegov ridokosi prijatelj već je hteo krenuti prema Morisu, da i njemu zada udarac, no vođa bande mu je rukom pokazao da ostane miran.

— Dakle, gospodo, vi ste iz Fort Gvarde, je li? — upitao je čovek s ožiljkom na licu.

Njegovo pitanje je silno iznenadilo Morisa.

Kapetan je, kao i Tauzer, mislio da se Montanci žele osvetiti što ih je isterao iz saluna. Međutim, svaka sledeća reč kavgadžija govorila je da se još nešto krije iza tog napada.

— Odgovori! — viknuo je bandit i donom čizme udario Morisa u koleno.

Ipak, Moris nije odmah odgovorio.

Bol u glavi nije minula. Čim bi pokušao maknuti glavu, izazvao bi nepodnošljive bolove u vratu i potiljku. Ni udarac u koleno nije bio nežan.

— Govori, prokletniče! — prosiktao je ridokosi Red i koraknuo prema Morisu, ali ga je opet zaustavio njegov vođa.

— Da, dolazimo iz Fort Gvarade — promrsio je Moris. — Ne znam zašto vas to zanima. Uostalom, to bismo vam rekli i da ste nas pitali na mnogo nežniji način.

— Prekini, pametnjakoviću! — odsekao je vođa Montanaca. — Ubuduće otvaraj usta samo kada ti ja kažem da tako uradiš!

— Kako hoćeš, ali...

Novi udarac u koleno uverio je Morisa da se ovi drski momci iz Montane zaista ne šale. Poslušao ih je. Čutao je.

— Na zadatku ste? — upitao je

čovjek s ožiljkom, kada je Morisa minula bol.

Kapetan se opet iznenadio.

— Ne, više nismo na zadatku — rekao je. Ipak, ne razumem. . .

— Nije potrebno da razumeš — drsko je rekao nasilnik. — Pričajmo malo o tom vašem zadatku. Reci mi šta vas je navelo da se toliko udaljavate od Fort Gvarde. Ta tvrđava je dole, na Pekosu, zar ne?

Moris je na sve načine pokušavao shvatiti zašto mu taj zlikovac postavlja takva pitanja. Nije uspeo. Bilo je isuviše neodgonetnutih pitanja, čiji odgovori se nisu dali ni naslutiti.

— Odgovaraj!

— Šta to?

— Ne ponašaj se lepo, prijatelju — prekorio je Morisa čovek sa ožiljkom.

Njegov tihi, skoro blagi glas više je zaplašio Morisa nego da je psovao i pretio. Takva promena navela je kapetana da s još više opreza pazi na svoje reči i ponašanje.

— Mi smo ti pomogli da izvršiš zadatak, a ti ne želiš nama uzvratiti pomoć — nastavio je govoriti Montanac. — Hajde, i u mom i u tvom intersu je da što pre rešimo neke stvari.

— Ne razumem. . .

— Nije ni potrebno da razumeš — ponovio je bandit. — Reci mi zašto ste progonili Ladnuma? To, valjda, znaš.

Moris je slegnuo ramenima.

— Nikada nisam ni čuo to ime — promrsio je tihim glasom.

— Nisi čuo?

— Ne. . .

Čovek s ožiljkom preko ramena je pogledao svog ridokosog prijatelja. Klimnuo je glavom i pokazao mu na Morisa.

Zdepasti Red nije oklevao. Na licu

mu se pojavio ružan osmeh. Prišao je kapetanu s leve strane. Stao je uz njega i neko vreme ga ćutke posmatrao.

Udarac nije iznenadio Morisa.

Bandit je krenuo kolenom da pogodi kapetana u glavu. Međutim, Moris se na vreme pomakao, pa je dobio udarac samo u rame. Pod težinom udarca nagnuo se na desni bok, glavu zarivši Tauzeru u krilo.

— Ubiću te, prokletniče! — prosiktao je Red, nezadovoljan što nije uspeo iznenaditi oficira.

Besno psujući, celim rafalom udaraca, počeo je nogama lupati po Morisovom telu, ne pazeći odviše gde udara.

Kapetan se nije opirao.

Okrenuo se na bok, štiteći glavu. Rukom je zaklonio bubrege i nije mu ostalo ništa drugo nego da stisne zube i istrpi bolove.

— Stani, Red — rekao je čovek s ožiljkom.

Ridi bandit nije odmah poslušao.

Besan, raspomamljen, stajao je iznad Morisa. Šešir mu je pao s glave, pa mu se duga, ulepljena kosa u pramenovima spuštala do ramena. Zadihao se. Stajao je u raskoraku, s rukama podbočenim o kukove.

— Ubiću tog prokletog gada. . . — promrsio je kroz teške uzdisaje.

Još jednom je nogom udario nemoćnog Morisa.

Polako, rukama stiskajući izudarana leđa, kapetan Mortimer Moris uspeo se vratiti u sedeći položaj. Oslonio se o zid kovačnice. Žmurio je. Sav je podrhtavao od bolova. Košulja mu je bila promočena znojem. Prašina mu se lepila na lice.

— Eto, oficirčiću, ovo ti nije bilo potrebno — opet je tiho rekao čovek s ožiljkom. — Nadam se da si se sada setio ko je Džon Ladnum.

— Ne! — rekao je Moris.

Banditi su bili iznenađeni njegovom upornošću. Vođa bande već je želeo Redu dati znak da opet počne s batinanjem, kada se umešao narednik Tauzer, obrativši se Morisu.

— Moris, čini mi se da ovaj momak govori, zapravo, o Finku — rekao je narednik prijatelju.

Moris se tek tada setio narednikovih reči, kojima je stari lisac još u salunu pretpostavio da postoji mogućnost povezanosti tih kavgadžija iz Montane i dezertera Finka.

Moris je upitno pogledao čoveka s ožiljkom.

— Da, taj prokleti gad sigurno je promenio ime — rekao je Fil Morgan. — Teškom mukom smo mu ušli u trag. To znači da ne nameravamo olako odustati. Zato, govori sve šta znaš.

— O Finku? — zbunio se Moris.

— Aha...

— Nema se tu mnogo šta pričati — osmehnuo se škrto Moris, ponavljajući se da će, možda, uspeti da se izvuče iz neprilike. — Fink, ili kako vi kažete: Ladnum, već je mrtav...

— To znamo! — iscerio se Red.

Na njegovom ružnom licu pojavio se neki čudan grč, koji se nije mogao nazvati osmehom. Bandit je zadovoljno pogledao svog vođu Fila Morgana.

Moris je slutio šta te reči trebaju da znače. Odmah su se rasprsnule i njegove nade u miran završetak ove nevolje.

— Ja li Ladnum dugo proveo u Fort Gvardi? — upitao je Fil Morgan.

— Ne znam sigurno, mislim oko dve godine — rekao je Moris.

— Je li govorio o svom ranijem životu?

— Rekao je da je iz Montane — promrsio je Moris, koji ni sâm nije

znao mnogo o Finku. — Ja lično nisam ga poznavao dobro. Tek nakon što je dezertirao, saznalo se ponešto o njemu.

— Šta to?

— Ne mnogo — slegnuo je Moris ramenima. — Od onoga šta se može naći u dokumentima, malo toga je važnog.

— Je li Ladnum u tvrđavi ostavio šta iza sebe? — upitao je Fil Morgan.

— Ne, poneo je sve svoje stvari...

Trojica ljudi iz Montane međusobno su razmenili poglede. Morisovi odgovori nisu ih obradovali, ali nisu ni morali da opet upotrebljavaju batine kako bi oficira naterali da govori.

— Šta ćemo sada, Fil? — upitao je ridokosi nasilnik čoveka s dubokim ožiljkom. — Možemo li verovati oficiru?

Fil Morgan je dugo ćutke razmišljao.

— Mislim da ovaj pametnjaković ne laže — procenio je vođa bande.

— Uostalom, Ladnum ne bi bio tako lud da mapu ostavi u tvrđavi. Verujem da ju je nosio sa sobom. Verujem da smo na dobrom tragu. Da je Ladnum želeo samo dezertirati i rešiti se uniforme, utekao bi u Meksiko, a ne bi jurio na sever.

— Znači, devojke su...

— Da, mislim da nam je to jedini pravi trag — odmah je zaključio Morgan. — Ti ćeš, Jan, ostati sa zarobljenicima. Mi idemo pronaći devojke, da nam objasne kakvu to čudnu igru igraju.

Vođa bande je žurnim koracima prišao otvorenom prozoru i dohvatio svoj šešir s klina. Na njegovom unakaženom licu nije se mogao pročitati nikakav osećaj. Brzim pokretima, bandit je popravio opasač s koltom.

— Podimo, Red — pozvao je rido-kosog momka. — Ti, Jan pazi da te ova dvojica ne iznenade.

— Mogu samo pokušati — cinično se osmehnu Jan, ali je smejući se ozledio slomljeni nos.

Red i Fil Morgan nestali su u noći. Kapetan Mortimer Moris nije potpuno shvatao u kakvu je to igru upleten. Znao je samo da se nalazi u nezavidnom položaju i da to mora što pre izmeniti.

Nemo je posmatrao kako bradati Jan Zarutski proverava svoj revolver. Čovek iz Montane, kome je Tina glavom razbila nos, odabrao je mesto za sedenje. Teško je uzdahnuo dok se spuštao na drveni sanduk. Desnica mu je neprestano bila nadomak drške revolvera.

— Ne pomerajte se, neću vas štetiti! — obećao je pretećim glasom. Moris mu je verovao.

7

Titravo svetlo iz petroleumske lampe razgrnulo je tamu tek toliko da su se mogli razaznati predmeti u manjem delu kovačnice. Senke dvojice zarobljenika nisu se pomerale.

Ljudi su ćutke sedeli, zabavljeni svako svojim mislima. Noćna tišina stvarala je neugodnu atmosferu napetog iščekivanja.

Moris se nije mogao ni pomeriti. Bol u stomaku i grudima postajala je sve veća. Ledima oslonjen o zid, kapetan je zabacio glavu unazad, pokušavajući da na taj način ukroti vrtoglavicu. Širom otvorenih usta udisao je svež, hladan vazduh.

Nije mogao razmišljati o brojnim nejasnim pitanjima, koja su se neprestano sama postavljala. Malo toga je razumeo, pa nije hteo uzalud razbijati glavu.

Nakon nekoliko minuta potpunog mirovanja, malo je povratio snagu a i bolovi su minuli. Pravilnim udisanjem i izdisanjem uspeo je da se smiri.

Pogledao je svog starog prijatelja, koji ni sâm nije bio u mnogo boljem stanju.

— Živ si? — upitao je Moris Tauzera.

Narednik nije bio mnogo razgovorljiv.

Lice mu je bilo prekriveno mrežom senki, ali se jasno video trag od udaraca, koji se širio od jagodice sve do ušne resice. Ulepljena prašina umrljala mu je bradu.

Moris se osmehnuo škrtim osmehom.

— Nisi baš veseo — rekao je prijatelju.

— Ni ti nisi u najboljem izdanju, amigo — promrmljao je Tauzer, s mukom izgovarajući reči.

— Moram ti zahvaliti što si mi prepolovio porciju batina — nastavio je Moris šapatom. — Ja se nikada ne bih dosetio da je taj Ladnum, u stvari, Robert Fink. Vidiš, imao sam predosećaj da će nas Fink uvući u nekakve probleme. Zar ti nisam...

— Prekini već jednom! — iznenada je viknuo bradati bandit, koji je pažljivo slušao šta zarobljenici pričaju.

Jan Zarutski nervozno je zapretio Morisu stisnutom pesnicom. Svetlost lampe još više je izobličila njegovo ružnom grimasom, unakaženo lice.

— Neću više ni reč da čujem — promrsio je čovek iz Montane. — Ni reč više, razumete?

Razumeli su.

Mors je slegnuo ramenima i kiselose osmehnuo. Znao je da neće imati koristi ako nervira protivnika.

Umesto da troši vreme na prepirku sa svojim čuvarem, Moris se posvetio posmatranju unutrašnjosti kovačnice, tražeći nešto što bi mu moglo pomoći da se izvuče iz nevolje.

No, ideja nije imao.

Bilo mu je jasno da će se mnogo lakše rešiti jednog protivnika nego kada opet sva trojica budu na okupu. Znao je da ovu šansu mora iskoristiti; ko zna da li će mu se druga ikada više ukazati.

— Prijatelju, ja... — počeo je Moris, obrativši se Janu Zarutskom.

Bandit je skočio sa svog mesta, kao da ga je kapetan tim rečima opekao.

— Tišina! — vrisnuo je razbojnik.

U ruci mu je blesnuo revolver. Raskoračivši se, ramena povijenih unapred, s revolverom u nervoznoj ruci, koja je podrhtavala, spremna da svakog trena povuče obaraču i kazni drske zarobljenike, Jan Zarutski nije izgledao mnogo simpatično.

— Hej, prokletniče... još samo jednu reč reci... još jednu reč! — prosiktao je Zarutski i preteći klimnuo revolverskom cevi, pokazavši da mu je strpljenje na kraju.

Bandit je besno pljunuo prema Morisu.

Njegovo glasno disanje bio je jedini zvuk u kovačnici. Koraknuo je tek toliko da se ispravi i malo razgibavši ramena rastera nervozu.

Revolver je opet spremio u korice. Malo se smirio, ali je još uvek opakim pogledom motrio na Morisa.

— Neću ti više praštati, oficirčiću — promrsio je, spremajući se da opet zasedne.

— Ni ja tebi neću oprostiti, prijatelju! — čuo se nečiji glas iz tame.

Svi su se iznenadili.

Zarutski se skamenio u mestu. Kao vetrom odnešeno, nestalo je

podrhtavanje njegovih nervoznih ruku. Ukočen, s tupim pogledom u Morisovo — isto tako začuđeno — lice, bandit se nije pomerao.

— Tako, momče, nemoj ni pokušati da se pomeriš — pohvalio ga je nečiji čvrst, odsečan glas iz tame.

Glas je dopirao kroz otvoreni prozor kovačnice, ali se u tamnom četvorokutu okna nije video ničiji lik. Usledila je duga, napeta tišina.

— Polako, s dva prsta, izvuci revolver i pusti ga da padne u prašinu — naredio je tihi, hladni glas iz tame. — Hajde, ne budi heroj.

Taj savet bio je izlišan.

Zarutski nije imao dovoljno hrabrosti ni da reč istisne preko usana, a kamoli da pokuša potegnuti revolver. Umesto da pruži otpor, nasilnik iz Montane požuro je da učini kako mu je bilo naređeno.

Njegov revolver tiho je legao u duboku prašinu na podu velike kovačnice.

Neko vreme je trajala potpuna tišina, a u svežem noćnom vazduhu osećala se neizvesnost.

— Kapetane, uzmite njegov revolver — rekao je tajanstveni glas iz tame.

Morisa je obradovala ova nenadana promena. Međutim, usled brzog pokreta, kojim se hteo podići na noge, zbolela su ga leđa, pa se kratak osmeh zaledio na njegovom širokom, četvrtastom licu.

No, kapetan je ipak ustao na bolne noge i odmah prišao nepomičnom Zarutskom.

S mukom se sagnuo do banditovog revolvera. Podigao je oružje i odvagnuo ga na dlanu. Pogledao je skamenjeno lice čoveka iz Montane.

Unatoč slabom svetlu videlo se koliko mu je otekao prebijeni nos, ispod kojeg su brkovi još uvek bili ulepljeni krvlju.

— Do maločas si ti meni pretio, ha? — osmehnuo se Moris protivniku.

No, Montanac nije bio raspoložen za razgovor.

Zarutski je samo pognuo glavu i ćutke posmatrao vrhove svojih iznošenih čizama. Znao je da su mu mali izgledi da opet preokrene situaciju u svoju korist.

Na stražnjim vratima kovačnice pojavio se tajanstveni Morisov i Tauzerov oslobodilac.

Slaba svetlost iz lampe zadrhtala je kada su se vrata otvorila i napravila promaju.

U okviru vrata pojavila se dugačka prilika gradskog šerifa Džeroma Neglija.

Mladić je u desnici držao pripravan revolver, čija cev je neprestano gledala prema čoveku iz Montane. Mladić je zatvorio vrata iza sebe i prišao Morisu i Zarutskom. Palcem je odgurnuo šešir na potiljak.

— Kako ste, kapetane? — upitao je Morisa.

— Mnogo bolje — veselo je priznao Moris, iako je još uvek osećao vrtoglavicu. — Međutim, to ne mogu reći za ovog momka. Njegovi problemi tek počinju.

Kapetan se podrugljivo osmehnuo Zarutskom. Na preplanulom, prašinom uprljanom licu pojavio se veseo osmeh. Tanke usnice razvukle su mu se u širok osmeh.

— Sada ćeš ti, prijatelju, ispričati oficirčiću šta se to, zapravo, događa — rekao je Moris Zarutskom, otežući reči, ne skidajući osmeh s lica.

Zarutski je ćutao.

— Pričaj! — oštro je rekao kape-
tan, a preteći izraz zamenio je osmeh.

Bandit nije znao šta treba reći. Uplašeno je pogledao nestrpljivog kapetana i slegnuo ramenima.

— Šta se to događa? — ponovio je pitanje Moris. — Zašto ste nas napali? Zato ste ubili Finka, ili kako ve-
zovete tog momka?

— Morgan je tako naredio — rekao je Zarutski, tihim, slabim glasom.

— Morgan?

— Da, naš šef — požurio je Zarutski da objasni. — On je i pucao na Ladnuma...

— Hoćeš reći da je on kriv za svu vašu nedelu, a da si ti, siromah, sasvim nedužan? — nestrpljivo je upitao kapetan, prepoznavši nameru bandita.

Jan Zarutski nije odgovorio. Opet je spustio pogled na tlo.

— Zašto ste ubili Finka? — upitao je Moris.

Nije dobio odgovor.

U tišini koja je usledila čulo se glasno Tauzerovo stenjanje. Narečnik se uspravio na noge, ali je nek vreme ostao oslonjen o zid.

— Šta vi znate o svemu ovome? — iznenada je Moris upitao šerifa Neglija.

Mladi čuvar pravde u Firnonu iznanadio se Morisovom pitanju. Prvo je slegnuo ramenima, a onda je dugim pogledom odmerio kapetana.

— Ne znam mnogo — rekao je tiho. — Video sam svetlo u kovačnici pa sam prišao da vidim o čemu je reč. Stari Milt, koji je vlasnik kovačnice, nikada se nije zadržavao do ovako kasno u noć.

— Dobro je što ste tako uradili... — pohvalio je Moris šerifa.

— Gde su otišli taj Morgan i onaj ridokosi davo, to je važno — umešao se Tauzer u razgovor. — Ne bi bilo dobro da se vrate, pa da nas zateknu ovde, na svetlu.

Moris je odmah klimnuo glavom.

Preko ramena je pogledao prijatelja.

— Odmah ćemo se udaljiti odatle, samo da nam naš prijatelj objasni šta su njegovi drugari naumili — rekao je Moris i opet se zagledao u bandita iz Montane.

Jan Zarutski je slegnuo ramenima.

— Hajde, govori — požurivao ga je Moris. — Nemamo mnogo vremena.

Čovek iz Montane i dalje je ćutao. Udarac ga je zatekao nesprenog.

Moris je kratko zamahnuo rukom u kojoj je držao banditov revolver. Oštrim trzajem udario je revolverskom drškom u grudi preplašenog zarobljenika.

Zarutski se zateturio, ispustivši kratak uzdah. Telo mu se presavilo u pojasu. Novi udarac revolverom u potiljak, bacio ga je u prašinu.

Neko vreme se čulo glasno disanje izudarano čoveka.

Moris je mirno vratio revolver u korice. Obema rukama uhvatio je razbojnika za okovratnik košulje i pokušao ga podići na noge.

Uspeo ga je tek osoviti na kolena.

Momak nije bio sasvim pri svesti. Ošamućen, uhvatio se rukama za glavu, a bolni jauči gušili su se u grlu.

Moris ga je uhvatio za kosu i podigao mu glavu gore, gledajući u njegovo izobličeno lice, unakaženo ružnom, bolnom grimasom.

— Gde su otišli ona dvojica? — upitao je kapetan, a njegov oštri glas jasno je davao do znanja da neće biti popuštanja za bandite. — Gde su?

Zarutski nije imao mnogo izbora. Na njegovom preplanulom licu pojavio se ružan grč, ali su mu se usne počele pomicati, iako u prvi trenu-

tak nisu imale dovoljno snage da oblikuju reči.

— Govori! — ponukao ga je Moris, trznuvši ga za kosu još jače.

— Otišli su u salun... — promrmljao je Jan Zarutski.

— U salun »Vesela devojka«?

— Da.

— Šta traže tamo? — upitao je Moris, koji još uvek nije shvatao šta se to događa.

Zarutski je neko vreme ćutao, ali je glasno jauknuo kada ga je Moris opet povukao za kosu.

— Govori, amigo!

— Traže Finkovog konja — odmah je rekao bandit. — Devojke su ga jutros odvele s reke.

— Devojke?

— Da...

Moris je začuđeno pogledao u Tazera. Slegnuo je ramenima, pokazujući kako tek sada ništa ne razume. Iako ga Finkova sudbina uopšte nije zanimala, znao je da je odviše duboko upetljan u igru da bi sada odstupio.

— Ja još uvek ne razumem zašto ste ubili Finka — priznao je kapetan, malo popustivši pritisak.

Pre nego što će odgovoriti, Zarutski je neko vreme samo glasno stenjao, skupljajući snagu za izdaju. No, nije bilo drugih rešenja.

— Ladnum nam se zamerio... davno nam se zamerio... — počeo je Zarutski. Kada je Morisov stisak još više popustio, čovek iz Montane opustio je ruke niz telo, pokušavajući da primiri bol i disanje. — Pre nekoliko godina opljačkali smo jednu banku u Montani. Ladnum nas je prevario. Utekao je s novcem. Nismo znali gde se sakrio. — Bandit je zastao i pognute glave ćutke gledao u prašinu, kao da se dvoumi da li da nastavi priču.

— Pre nekog vremena, uspeli smo

mu ući u trag — nastavio je, ipak, nemoćni čovek iz Montane. — No, taj gad je saznao da smo mu na tragu. Utekao je iz tvrđave u koju se sklonio. Tek danas, na reci, uspeli smo ga stići. Morgan ga je ubio. Ni je trebalo. Sada ne znamo gde je prokletnik sakrio opljačkani novac. Ostaje nam da se nadamo da je Ladnum iza sebe ostavio mapu na kojoj bi trebalo biti ucrtano mesto gde je sakrio novac i zlato.

— Kakve veze imaju devojke s tim? — upitao je kapetan Moris.

Zarutski je podigao pogled na Morisovo lice.

— One su bile na reci kada smo ubili Ladnuma — rekao je bandit. — Pobegle su su s njegovim konjem. Morgan misli da je Ladnum, verovatno, ostavio beleške gde je zlato. Ako jest, to je skriveno negde u konjskoj opremi.

Moris je otvorio šake, pustivši banditovu prijavu kosu iz stiska. Kapetan je neko vreme dugim pogledom promatrao starog narednika, kao da od njega očekuje dodatna objašnjenja za tu čudnu igru.

— A zašto ste napali nas dvojicu? — setio se upitati Moris.

— Nismo mogli pretpostaviti da vi baš ništa ne znate o svemu tome — rekao je Zarutski ono čega bi se i Moris lako dosetio.

Kapetan je slegnuo ramenima i protegnuo svoje umorno i izudarano telo, na kojem su ostali tragovi batina. Neko vreme vladala je potpuna tišina.

— Hajdemo, moramo požuriti u salun — rekao je Moris, iako nije bio sasvim siguran da mu je pametno što nastavlja s tom igrom. — Morgan i ridokosi Red ostali su mi dužni za dve porcije batina — dodao je.

— A ja? — upitao je Zarutski, još uvek klečeći na podu kovačnice.

— S tobom sam kvit? — rekao je Moris i revolverskom drškom udario momka u teme.

Bez glasa, ne jauknuvši, razbojnik iz Montane, pao je na bok i ostao ležati.

Moris je pogledao u Tauzera.

— Šta čekaš? — upitao je prijatelja. — Krenimo!

*

Noć je bila sveža i tiha.

Gradske ulice Firnona bile su potpuno mirne, neme. Nigde se ništa nije pomeralo. Tek s dalekih planinskih vrhova povremeno bi se čuli krici noćnih zveri.

Svežina je ublažavala bol.

Hodajući prema salunu, trojica ljudi nisu odviše žurili, plašeći se moguće klopke. Nisu ni reč izmenili odkako su napustili kovačnicu.

Iako je nebo bilo vedro, ispunjeno bledim sjajem zvezda, tama je bila gusta, neprozirna. Tek nasuprot belo okrečenih zidova mogli su se primetiti oblici nepomičnih stupaca. Nigde se nisu videle ljudske siluete.

— Evo saluna — rekao je šerif Džerom Negli, kada su izašli na malu, sporednu uličicu, koja je vodila do salunskog dvorišta.

Zastali su.

Velika zgrada bila je sasvim u tami. Nigde se ništa nije čulo. Trojica ljudi napeto su osluškivali da li se negde nešto pomera. Znali su da moraju biti oprezni. Svaka greška mogla bi biti kobna.

— Možda su u nekoj od prednjih soba — rekao je šapatom narednik Tauzer.

— Verovatno — pretpostavljao je i Moris. — Do sada su mogli i uhva-

titi devojke. Morgan nije naivan. Ipak, da nije sredio Finka, mogao je baš njega naterati da kaže gde je sakrio novac.

No, nisu imali vremena da raspravljaju o greškama trojice bandita iz Montane.

— Kako ćemo se rasporediti? — upitao je narednik Tazuer.

Moris je neko vreme ćutke razmišljao. Napeto je posmatrao noćnu tamu, u kojoj nije mogao razaznati ništa što bi mu olakšalo posao hvatanja bandita.

Mladi šerif iz Firnona Džerom Negli, nije se hteo mešati u planiranje akcije.

Mirno je stajao uz kapetana, čekajući da čuje šta će on poduzeti. Niti jednog trenutka šerif nije pokušao da se izvuče iz nevolje.

— Moramo se razići — rekao je Moris šapatom. — Tauzeru, ti ćeš poći u konjušnicu, iza saluna. Poznaješ Finkovog konja. Vidi da li je tamo. Ako budemo imali sreće, naći ćemo ga pre bandita. Vi, šerife, pođite na stražnji ulaz — nastavio je Moris deliti naređenja. — Ne morate odviše žuriti. Ja ću izaći na glavnu ulicu. Ne znam koliko mi vreme treba da se uvučem u zgradu. Ako su ljudi iz Montane zaista u salunu, možda ćemo uspeti da ih iznenadimo.

— Ja ne moram dolaziti u zgradu? — upitao je narednik, još jednom odmerivši salun, koji je bio uviđen u tišinu i tamu.

Moris je pogledao prijatelja.

Nije znao šta može očekivati da će se dogoditi. Ukoliko ne uzmognu da iznenade protivnike, doći će do borbe, a to kapetan nije želeo.

— Ostani napolju — odlučio je Moris. — Ako se banditi uspeju izvući, pucaj po njima. Samo, dobro

obрати pažnju, da ne raspališ po nama.

Tauzer je klimnuo glavom, a oko usana mu se pojavio slabašan osmeh.

— Jeste li spremni, šerife? — upitao je Moris mladog zaštitnika zakona.

— Naravno...

Mladićev glas nije bio odviše čvrst, baš kao ni Morisovo poverenje u njega.

Moris je znao da mora biti beskrajno zahvalan tom momku, što su se rešili Jana Zarutskog i tako skinuli veliki teret s leđa. Međutim, kapetan je i dalje nepoverljivo gledao mladog, neiskusnog šerifa.

Neglijeva povučenost i skromnost uveravali su kapetana da pred sobom ima sasvim prosečnog mladića, koji nema ni snage, ni hrabrosti za pravu borbu.

— Pođimo — rekao je Moris kratko, ne želeći da više odugovlači s akcijom.

Tri senke su krenule prema salunu.

Sveža noćna tama brujala je od zvukova dalekog, nevidljivog života prerijskih životinja. Blagi povetarac hladio je meku prašinu, u kojoj su se gušili spori, oprezni koraci trojice ljudi.

Kapetan Mortimer Moris nije žurio. Pažljivo je odmeravao svaki korak, napeto osmatrajući oko sebe, zavirujući u svaku tamniju senku, gde se mogao ko sakriti.

U koricama svog opasača nosio je revolver Jana Zarutskog. Bantlajn kalibra 44 bio je tek nešto lakši od velikog vojničkog kolta i dobro je stajao u Morisovoj ruci. Zadovoljan što je naoružan, oficir je sporo koračao prema glavnoj ulici, ali nijednog trenutka nije odmicao ruku od revolverске drške.

Nije pogrešio.

Jedan od prozora na prvom spratu saluna bio je osvetljen.

Moris nije prelazio glavnu ulicu, odakle je bolje mogao osmotriti celu zgradu saluna. Zadovolji se time što je zašao iza ugla najbliže zgrade i popeo se na njen ograđeni, drveni trem.

Ramenom se oslonio o stub trema. Dozvolio je sebi još malo odmora pre nego što će krenuti u akciju.

Nije mogao videti šta se odigrava u osvetljenoj sobi. Iako prozor nije bio zastrt zavesom, neveliki balkon zaklanjao mu je pogled na unutrašnjost sobe.

Bleda svetlost koja je kroz balkonska vrata curila u gustu noćnu tamu nije titrala i poigravala, kao da u sobi nema nikoga, ili se niko ne pomera.

Moris nije hteo nagađati.

Brzim pokretima prstiju, popravio je opasač i sišao s trema.

Dok je krupnim, tihim koracima prelazio ulicu, netremice je gledao osvetljeni prozor. Osećao je bolove u vratu i potiljku. Izmoren od celodnevnog jahanja i pretrpljenih batina, s mnogo napora silio je svoje telo na poslušnost.

Prišao je dvorišnom ulazu u salon.

Zastao je. Nakon što je neko vreme napregnuto osluškivao, nije zapazio ništa sumnjivo. U tami je vladala potpuna tišina.

Prišao je drvenom zidu saluna.

Veliki prozori bili su širom otvoreni. Zadah alkohola i duvana mešao se sa svežinom, koju je s planinskih vrhova donosio noćni povetarac.

Kapetan nije želeo kroz prozor ući u zgradu. Tim putem morao bi se naći na stubištu, a onde je trebalo da bude šerif Džerom Negli.

Moris još jednom odmeri fasadu zgrade.

Nad širokim ulaznim vratima belela se ploča s nazivom saluna. Levo od nje nalazio se red od pet balkona. Drugi je bio osvetljen.

Ne želeći da gubi vreme, Moris je opet stisnuo zube i prisilio telo na pokretanje. Sporo, pazeći da ga ne izda nijedan neoprezan pokret, prešao je preko drvenog trema.

Ni kada je bio najodmorniji, nije voleo gimnasticiranje, a pogotovo kada je osećao bolove pri najmanjem pokretu bilo kojeg dela tela. Međutim, nije imao izbora. Trebalo se popeti na balkon, a za to je morao smoći dovoljno snage da se popne uz fasadu zgrade.

Uzdahnuo je i krenuo.

Uhvativši se prstima za neravnine na zidu, podigao je desnu nogu na prozorski okvir i snažnim zamahom uspeo dohvatiti potporni stub balkona.

No, još nije imao ideju kako da se popone gore, na balkon.

Pokušao je da zaljulja telo, kako bi jednim trzajem nogom zakačio rub balkona. Ni za to nije imao dovoljno snage.

Čim se počeo pomicati, izudarano telo odgovorilo je bolovima. Bez oslonca pod nogama, visio je obešen o balkon.

Ipak, nije imao drugih rešenja.

Znoj mu je izbio na čelo, a usnice su mu podrhtavale od napora. Upotrebivši svu preostalu snagu, uspeo je desnim vrhom stopala dohvatiti pod balkona. Sačekao je nekoliko trenutaka, da se smiri.

Pokušavao je što tiše disati. Vrtoglavica mu se opet vratila, a pred očima kolutalo mu je jarko svetlo.

Uspeo je da nadvlada slabost. Svio je koleno, pa se i njime oslonio. Uz slučajno izleteli uzdah, prevalio

je telo na balkon i ostao da nepomično leži na leđima.

Ali nije se dugo odmarao.

Kada se, uz pomoć balkonske ograde, oslonio na noge, sačekao je samo nekoliko trenutaka da mu se nožni mišići malo osveže i da telo uspostavi ravnotežu.

Prišao je drugom kraju balkona.

Svetlost, koja se prosipala sa susjednog prozora, nije bila dovoljno snažna da razgrne i tamu na balkonu.

No, s tog položaja Moris je mogao videti više nego sa zemlje.

Odmah je primetio kako bleđa svetlost, koja se prosipala na balkon kroz otvorena, uska vrata, titra i menja jasnoću, što je jasno govorilo da se neko u sobi pomera.

Čuo se i nečiji razgovor.

Moris nije mogao razumeti reči, ali je razaznao muški i ženski glas.

Kapetan je podlakticom obrisao znoj sa čela. Disanje još nije uspeo sasvim primiriti, ali više nije imao vremena da okleva.

Između dva balkona udaljenost nije bila veća od jednog podužeg koraka. Međutim, usled mraka i premorenosti tela, postojala je mogućnost pogreške.

Napregnuvši svu preostalu snagu, Moris je prekoračio ogradu prvog balkona i nagnuo se prema drugom, osvetljenom. Ne oklevajući, prstima se oslonivši o neravni zid od grubo tesanih dasaka, koraknuo je prema osloncu, prema drugom balkonu.

Uspeo je.

Sledećim zamahom, prebacio je telo na osvetljeni balkon. Drvena konstrukcija je škripnula pod težinom kapetanovog tela.

U ruci mu se našao revolver.

Ipak, nije bilo potrebe da puca.

Niko iz sobe nije čuo, ili nije obratio pažnju na taj šum, koji je narušio besprekornu noćnu tišinu.

Koraknuvši bliže otvorenim vratima, Moris je opet zašao u senku. Svetlost mu je doticala samo vrhove čizama.

Zabacio je šešir unazad. S oružjem pripravnim za dejstvo, nagnuo se uz dovratnik i provirio u osvetljenu sobu.

Imao je šta videti!

U osvetljenoj salunskoj sobi za iznajmljivanje, stajali su Fil Morgan i njegov ridokosi prijatelj s jedne, a Tina i njena majka Linda s druge strane.

Već po tome što su Tina i Red stajali malo povučeni u stranu, videlo se da glavnu reč vode još uvek lepuškasta vlasnica saluna i čovek s ožiljkom na licu.

Kada je Moris provirio, upravo je u sobi nastupila tišina.

Linda Swift je pognute glave nemo posmatrala svoje nervozne prste, koji su gužvali nabore haljine. Njena kćerka stajala je korak bliže vratima, a pogledom je pažljivo motrila pod.

Banditi iz Montane nisu oružjem pretili ženama.

Fil Morgan zataknuo je palčeve o opasač i u poluraskoraku štajao nasred sobe. Na njegovom ružnom, u neurednu bradu zaraslom licu, video se izraz napetog iščekivanja, s kojim je uporno posmatrao vlasnicu saluna.

— Dakle? Nemamo mnogo vremena... — promrsio je Fil Morgan, a dodao je još nekoliko tihih reči koje Moris nije mogao razumeti.

Žene su ćutale.

— Fil, pusti mene — rekao je oštrim glasom zdepasti Red. — Ja ću

im razvezati jezike. Nema potrebe da gubimo vreme...

— Čuti, Red! — odsekao je čovek s ožiljkom.

Neko vreme opet je brujala tišina.

— Gospodo, ne razumem zašto ne želite saradivati — tihim, mirnim glasom progovorio je vođa ljudi iz Montane. — Zar ne vidite da nemate izbora? Ja, naravno, ne bih voleo da vam moram silom vaditi reči iz usta. No, ako budete i dalje tako tvrdoglava i nerazumna, čini se da ćemo morati primeniti silu.

No, banditove reči nisu dobile odgovor.

Linda Swift nije ni oka podigla. Stajala je pred dvojicom bandita, ali nije pokazivala da ih primećuje.

— Opet vam govorim, gospodo — nastavio je Morgan tihim, ohrabrujućim glasom. — Vi imate Landumovu mapu, mi imamo vas. Lepo! No, osim vaših života, ja ću biti tako velikodušan da vam ponudim i deo skrivenog novca.

Tu je bandit ućutao.

Sačekao je nekoliko trenutaka, da vidi kako će žena reagovati.

— Ako Landum nije uzeo odviše od tog plena — nastavio je Morgan — onda je negde skriveno oko pedeset hiljada dolara i nešto malo zlata. Mi ćemo vam dati dvadeset hiljada dolara. Mislim da je to dovoljno. Uostalom, verujem da ne grešim ako kažem da i vaši životi mnogo, zaista mnogo vrede. Razumete li me, gospodo?

Gospoda Linda Swift je i dalje ćutala, kao da želi iskušati Morganovo strpljenje.

Skriven na balkonu, Moris je posmatrao celu tu scenu. Poslednje kockice koje do tada nije razumeo, sele su na svoje mesto u tom čudnom mozaiku.

Jan Zarutski je govorio istinu, shvatio je Moris. Shvatio je da je Fink — ili Ladnum — dobio ono što je zaslužio.

— Šta ste odlučili, gospodo? — upitao je Fil Morgan i koraknuo bliže ženi.

Ona je uporno ćutala.

Bandit je neko vreme nemo gledao u njenu rasutu crnu kosu. Lice joj je bilo skriveno senkom. Osetivši njegovu blizinu, žena je smirila nervozne prste, ne znajući šta može očekivati.

Šamar je bio vrlo zvučan.

Udarac je iznenadio sve, i Morisa.

Trznuvši rikom, vođa ljudi iz Montane, žestoko je opalio po licu Linde Swift.

Istovremeno su kriknule i majka i kćerka.

Usled težine udarca, Lindino telo se zanelo, a noge su joj malo klecnule, kao da će pasti. Tina je odmah priskočila. Obgrlila je majčina ramena. Na njenom lepom, okruglom licu vladao je izraz zaprepašćenja.

Devojka je tupo zurila u Morgana. Usnice su joj podrhtavale u brzom, nervoznom ritmu. I sama nasmrt preplašena, zagrljajem je htela ohrabriti majku.

Linda Swift nije plakala. Dlanovima je zaklonila lice, ali nije ispustila nijedan jauk.

— Ponavljam vam da nemamo mnogo vremena za nadmudrivanje — rekao je Fil Morgan tihim glasom, kao da se ništa nije dogodilo. — Mnogo je ljudi već ostavilo živote zbog te šalice novca. Verujte mi, ni vaši životi za mene nemaju neku naročitu važnost.

Iz tih reči, kao i iz hladnog, grubog banditovog glasa, strujala je ledena pretnja, a strah se ukorenio u kostima dvaju žena.

Čovek s dubokim ožiljkom na licu

nemo je sačekao da žene osete svu težinu te pretnje. Mirno je posmatrao kako nemoćne žene drhte od straha.

— Govori! — oštro je rekao Fil Morgan.

Usledila je duga tišina.

Novi udarac nije bio zvučan kao prvi. Otvorenim dlanom, bandit je pogodio krčmaricu u slepočnicu.

Tina nije imala dovoljno snage da zadrži majčino telo. Osetivši nesvesnicu od udarca, Linda Svift je posrnula, a snaga i otpor netragom su nestali iz njenih otežalih, tromih nogu.

No, uspela je povratiti ravnotežu.

— Gde je mapa? — viknuo je Fil Morgan i desnom rukom uhvatio Tinu za kosu.

Snažno ju je povukao k sebi.

Devojka je vrisnula. Zanela se i ispustila majku iz oslabelog zagrljaja. Nemoćnim rukama lamatala je po vazduhu, pokušavajući da se oslobodi čvrstog banditovog stiska.

— Znam da ste je pronašle, znam! — govorio je Morgan, a grub, preteći glas upotpunjavao je ružan izraz podivljalog besa, koji se pojavio na njegovom unakaženom licu.

— Ne znam... ja... — počela je mucati prestrašena devojka.

Ramena su joj podrhtavala od straha. Grč na licu jasno je govorio koliko pati. Međutim, Morgan je bio čvrst u svom naumu da se domogne Ladnumove mape, koja će ga odvesti do davno opljačkanog plena.

— Govori! — bio je uporan čovek s ožiljkom.

Grubo je potegao devojku za kosu. Čvrstim stiskom naterao ju je da poklekne, ali joj nije dozvolio da spusti lice prema podu, kako je to učinila njena majka.

— Glupa si, devojko! — rekao je

Fil Morgan, iznenada smirenim glasom.

Nekoliko trenutaka ćutke je posmatrao Tinu.

Naglim trzajem odgurnuo ju je od sebe.

Bez osmeha, ali i bez besnog grča na licu, promatrao je devojku kako pada na leđa. Ni kada se Tina uspeła uspraviti, vođa bandita iz Montane ništa nije poduzeo. Opet je zadenuo palčeve o opasač, odsutno gledajući Tinino prestrašeno lice.

— Šefe, da ih ja sredim? — ponudio je Red svoju pomoć.

Na njegovom debelom, pegavom licu pojavio se nervozan osmeh, koji ništa nije značio. Sjajnim, mutnim očima debeli bandit zurio je u Tinu, kao da je nikada pre nije video.

Morgan ga je pogledao preko ramena.

No, pre nego što je on stigao prekoriti svog ortaka, učinio je to kape-tan Moris.

— Nikoga ti nećeš srediti, medvede! — rekao je Moris.

Glas iz tame skamenio je sve prisutne.

Kapetan se nije odmah pojavio.

Ocenio je da se valja čuvati od Fila Morgana, kojem nije jasno video desnicu, pa je prema njemu okrenuo revolversku cev.

Neko vreme vladala je tišina puna neizvesnosti.

— Hajde momci, podignite ruke visoko u vazduh — naredio je kapetan.

Banditi nisu odmah poslušali.

Fil Morgan nijednim pokretom ili rečju nije pokazao da ga je to iznenađenje razbesnelo. Mirno je sačekao nekoliko trenutaka pre nego što će podići ruke do ramena.

Polako, da ničim ne izazove iznenadnog napadača, Morgan se okrenuo prema balkonskim vratima.

Kada je isto učinio i ridokosi Red, Moris je sa širokim blistavim osmehom na licu — i revolverom u ruci — izašao na svetlost petroleumske lampe.

— Šta je, niste me očekivali? — osmehnuo se kapetan veselo.

Zadovoljno je saslušao rafal kletvi i psovki, koji je Fil Morgan ispalio na račun svog nepouzdanog prijatelja Jana Zarutskog.

8

Videvši kapetana, crnokosa Tina Swift nije mogla — a nije ni htela — kriti radost.

Umesto straha, na licu joj se pojavio osmeh. Porumeneli obrazi i oči mutne od suza učinile su njeno lice još lepšim. Usled velikog iznenađenja i radosti, u prvi mah nije mogla govoriti. Umesto reči, preko uzdrhtalih usana slivali su se samo uzdasi.

Devojka je obgrlila svoju majku, koja se nije tako vidno obradovala oficirevoj pojavi, ali se primirila i skinula dlanove sa svog lepuškastog lica.

Moris nije obraćao pažnju na žene. Iako su dvojica bandita iz Montane imali podignute ruke, znao je da su dovoljno opasni da iskoriste svaku njegovu neopreznost i grešku.

Moris je koraknuo ulevo i sklonio se s balkonskih vrata, tako da mu iza leđa bude zid. Nasuprot njemu nalazila su se ulazna vrata u tu malu salunsku sobu.

— Stigli ste u pravi čas, gospodine — prva je progovorila Linda Swift.

Njen tihi glas podrhtavao je u gluvoj tišini.

Kapetan je nekoliko trenutaka

nemo posmatrao njeno šarmantno lice, čija je mladalačka svežina nestala pod mrežom bora, koje su se — sitne, ali guste — rasplele u uglovima očiju i usana.

— Pre nego što počnete slaviti, gospodo, moraće me predati tu dragocenu mapu, ako postoji — rekao je kapetan grubim, otegnutim glasom, naglašavajući svaku reč po-naosob.

Te reči izazvale su još nekoliko novih trenutaka punih neizvesnosti i napetosti.

Linda Swift je već htela da se oslobodi kćerkinog zagrljaja i korakne prema Morisu, kada je čula njegove hladne reči. Umesto ugodnog iznenađenja, kapetanova pojava donela je novu neizvesnost.

— Šta to znači, gospodine? — jedva je promucala lepa krčmarica.

Tina je opet čvršće obgrlila majku. Svojim sjajnim, uplakanim očima, upućivala je Morisu svoje vrele, upitne poglede, pune istovremenog nadanja i straha.

— To znači, gospodo — počeo je Moris — da želim stvari isterati na čistac. Već mi je preko glave cele ove igre...

— Ali ja nemam...

— Ne želim slušati vaše laži — hladnim odsečnim glasom, Moris je prekinuo ženine reči. — Dovoljno dugo sam prisustvovao vašem razgovoru da shvatim mnogo toga što mi je pre bilo nejasno. A opljačkani novac... — tu je Moris zastao, ni sam ne mogavši da pretpostavi šta bi bilo najbolje da uradi s plenom bande iz Montane.

Žena je ćutala.

Nije spustila pogled na pod, kao što je to učinila kada ju je Morgan želeo naterati da dâ Finkovu mapu, ali nije ni htela gledati u Morisa.

Dugo je potrajala tišina.

Moris je tek krajičkom oka posmatrao zanemele žene. Cev njegovog revolvera neprestano je gledala u široke grudi Fila Morgana.

Dvojica bandita su ćutke posmatrali šta se to događa, kao dve sasvim sporedne ličnosti. Ruke su im bile podignute u visini ramena, daleko od oružja.

Tek kada je kapetan Moris završio s kratkim govorom, Morganove oči su blesnule, a u uglovima usana pojavio se tanak trag osmeha.

— Dakle, drago mi je, kapetane, što se i vi interesujete za novac — svojim rečima Fil Morgan iznenadio je sve u sobi, čak i svog ortaka Reda. — Kako i sami vidite, gomila novca čeka da je neko odnese.

— To nećeš biti ti, prijatelju — osmehnuo se Moris Morganu.

— To možemo biti nas dvojica — uzvratio je osmehom vođa bande iz Montane.

— Nas dvojica?

— Da, ove lepe dame će biti tako dobre pa će nam dati mapu, a za nas neće biti teško da pronađemo to mesto gde je Landnum sakrio plen — izrekao je Morgan svoj plan.

Moris je nekoliko trenutaka razmišljao o njegovim neočekivanim rečima.

— Ne postoji nijedan razlog da ne saradujemo — nastavio je čovek s ožiljkom, shvativši Morisovo ćutanje kao pristanak. — Kolika ti je oficirska plata, kapetane? — upitao je Morgan, a oko usana mu se razlio širok, samouveren osmeh.

Moris nije morao dugo lupati glavu da bi shvatio šta smeru bandit postavljajući takva pitanja. I na kapetanovom licu pojavio se zadovoljan osmeh.

— Da, plata mi je jako mala — priznao je.

— Znači, dobro bi ti došla poza-mašna hrpa novca? — iscerio se Fil Morgan svojim unakaženim licem.

— Naravno.

Morgan je samo slegnuo ramenima, kao da je upravo čuo ono što je i hteo čuti. Bandit je krenuo i ruke da raširi, ali je bio dovoljan samo jedan pogled na crna usta revolver-ske cevi, koja su zjapila pravo prema njegovim grudima, pa da zaustavi svaki pokret.

— Eto, kapetane — nije se želeo zbuniti Morgan. — Mislim da smo se dogovorili. Nakon podele plena, razići ćemo se kao najbolji prijatelji. Ionako mi se ne sviđa ovaj vaš Tek-sas.

Moris se opet nasmejavao, kao da istinski uživa u razgovoru.

Njegov smeh kao da je zaplašio žene više nego li sve pretnje kojima su ih do tada zasipali banditi iz Montane. Majka i ćerka su se nervozno promeškoljile, obe napeto promatrajući Morisovo široko, preplanulo i nasmešeno lice, na kojem su se pojavile krupne kapi znoja.

— To... to nije moguće... — promucala je Linda Svift.

Njene plamteće oči, koje su još do maločas s toliko nežnosti posmatrale Morisa, bile su pune žestine, nesakrivene mržnje. Njena ramena su se povila napred, kao da svakog trenu kani skočiti na kapetana. Usne su joj podrhtavale u nekom ludom ritmu. Stisak ruku, kojima se uhvatila kćerkine desne podlaktice, postajao je sve jači.

Tina je bila smirenija od majke.

Njeno okruglo lice još većma se zacrvenelo. Pune, sočne usnice malo je rastvorila. Dugo vremena je nemo posmatrala Morisa. Onda kao da se odlučila.

Oslobodila se majčinog stiska. Is-

koraknula je do Morisa, ali mu nije smetala pri motrenju na bandite.

— Šta to znači, kapetane? — upitala je tihim, ali jasnim glasom.

Moris nije skidao smešak s lica. Pogledao je lepo Tinino lice i samo slegnuo ramenima.

— Zar ćete zaista pristati na plan ovog ubojice? — prošaputala je Tina, ni ne pogledavši Morgana. — To nije moguće!

— Moja je plata mala. . .

— Znam, ali. . . — osmehnula se i Tina. Taj njen smešak jednako je iznenadio Morgana kao i Morisa. Devojka je prišla sasvim do kapetana i stala s njegove leve strane.

— Ako želite taj novac, kapetane, onda vam nije potreban ovaj bandit — rekla je devojka čvrstim, hladnim glasom, koji nije imao ništa od topline njenog šarmantnog osmeha.

Moris je ćutao.

Zadovoljno je slušao kako se bore za njegovu naklonost. Uživao je u svojoj nadmoći, iako je osećao sve veći umor od te čudne igre u koju je sasvim slučajno upleten.

— Istina je, kapetane, mi smo pro našle u bisagama iscrtanu kartu na kojoj je ubeleženo mesto gde je skriven opljačkani novac — govorila je Tina, šetajući pogledom s Morisovog na materino lice. — Doduše, ni smo odmah shvatile da je reč o tako dragocenom plenu. Kada ste došli vi i vaš prijatelj, moja sestra ja smo pomislile da istražujete smrt onog nesrećnog vojnika. Marita je odmah odvela konja kojeg smo uzele kada je vojnik ubijen.

Devojka je na trenutak zastala.

Uхватила je Morisa nežno pod ruku. Nije više pogled skidala s lica svoje majke. Starija žena je nemo slušala reči svoje kćerke. Lice joj je zaledio hladan, skoro ravnodušan izraz, koji je jasno govorio da je i

ona sama upoznata sa celom situacijom.

— Gde je onda Marita? — upitao je Moris, kojem više nije bilo osmeha na licu.

— Još se nije vratila — rekla je Tina. — Odvela je konja kod jednog prijatelja. Međutim, mapa, kao i ostale vojnike stvari ostale su ovde, u salunu. Možemo poći u potragu za tim novcem kad god poželiš.

Tina je svoje reči propratila žarkim pogledom upravljenim pravo u Morisove oči. Stisak njenih prstiju odmah je postao čvršći.

Moris je nekoliko dugih trenutaka uživao u pogledu na to lepo, privlačno lice. Sjaj njenih očiju i meke, pune usnice opet su izazivale požudu kod kapetana.

— Mi? Mi možemo krenuti? — upitao je kao da ne razume šta je devojka smerala svojim rečima i koketnim ponašanjem.

— Da, mi; nas dvoje — tiho je ponovila devojka.

Toplina njenog mladog tela opekla je Morisa. Oficir se morao silno potruditi da zanemari njenu blizinu, kako ne bi učinio nekakvu grešku i svojom neoprežnošću dao šansu banditima.

— Niko nam nije potreban — govorila je devojka. — Zašto da deliš novac s tim banditom? Zar ti ja nisam draža?

Moris se morao nasmejati njenom koketnom pogledu, koji je širio osmeh i lepo pristajao tom okruglom, simpatičnom licu.

— Jesi, mnogo si mi draža, devojko! — priznao je kapetan.

To nije razveselilo Fila Morgana. Čovek sa ožiljkom duboko je uzdahnuo, a nervozan grč isterao mu je na lice ružnu grimasu. Bandit je shvatio da njegove šanse neumitno tonu.

— Kapetane... — pokušao je nešto reći, no Tina mu nije dozvolila. Devojka je besno frknula na nje-ga.

— Umuknu! — viknula je, a topao pogled za tren je zamenilo sevanje munje u njenom oku. — Tebi je, prokletniče, mesto u zemlji. Zar se usuđuješ da govoriš? Samo si metak za-slужio!

No, istovetno kako je i počeo, Ti-nin napad se naglo prekinuo.

Devojka se opet okrenula Morisu a toplina joj se vratila u pogled. Du-go je posmatrala široko Mirosovo li-ce.

— Ako hoćeš, možemo odmah krenuti u potragu za tim novcem — rekla je devojka. — Ne postoji ništa što bi nas zadržalo. Ovi banditi su ubojice, njih nije šteta. Možemo reći da su nas napali, što i nije laž. Nji-hova smrt neće nikoga rastužiti.

Moris je iznenađeno pogledao de-vojku.

— Ti hoćeš da ih ja ubijem? — upitao je.

Tina nije odmah odgovorila. Izne-nađen pogled jasno je govorio o nje-govoj želji da izbegne ubijanje. De-vojka se uplašila da će, možda, tak-vim svojim rečima izazvati nepove-renje kod oficira i uništiti simpatije, koje, očito, postoje.

— Oni su ubice! — rekla je tiho.

Istina, znala je da to neće uveriti Morisa da bandite treba hladnok-rvno eliminisati s dva — tri metka. No, znala je i to da joj svedoci nisu potrebni. To je i rekla Morisu.

— Ovi banditi bi nam samo pravi-li probleme. Šta misliš, da li bi ih sud kaznio za pljačku i ubistva? Osim toga, oni s nama ne bi bili ne-žniji.

Moris je ćutao.

To njegovo ćutanje sasvim je za-plašilo devojku. Iako je uspela; ili je

bar mislila da je uspela, pridobiti oficira, Tina je osećala kako njego-vo nepoverenje raste. No, nije htela odustati.

— Vidiš, kapetane, ona nije bolja nego mi — rekao je Fil Morgan, po-kazavši glavom na devojku, kojoj je ponestalo pravih reči.

Bandit je osetio da ima izgleda. Njih je hteo i iskoristiti.

— Istina, lepša jeste... — nastavio je Morgan i glasno se nasmejavao. — Međutim, mi smo bolji, mnogo bolji partneri. Prljavi deo posla preuzi-mam na sebe, odnosno na njega — rekao je Morgan i glavom pokazao na svog ridokosog prijatelja, koji se trznuo od neugodnog iznenađenja.

— Šta to govoriš, šefe? — tiho je promucalo Red, koji — kao ni Moris — nije razumeo šta Morgan smer-a.

— I ubistvo tvog vojnika — dezer-tera, kao i ubistvo ove dve lepotice, stavićemo na dušu mom prijatelju Redu — iznosio je svoj plan Fil Mor-gan. — Dezertera je ubio zato da ga opljačka, a nakon toga je popio ma-lo previše. Ove dame su ga zavele svojim neskrivenim šarmom. Kada se salun zatvorio, moj zločesti prija-telj nije odoleo, već je silovao žene. Tada ih je, usled pijanstva i ludosti, ubio nesrećnice. Pucnji su probudili mene. Malo pre šerifa stižem ja i nakon kraće borbe ubijam svog biv-šeg prijatelja. Eto, zar to nije lep plan?

Morganovo unakaženo lice blista-lo je od nepritajenog zadovoljstva.

Bandit se nije obazirao na nemi-losrdne poglede pune mržnje, koje mu je dobacivao ridokosi ortak.

— Kao što vidiš, u celoj toj priči nema ni pomena tvog imena — na-stavio je Morgan. — Ti ostaješ čist, što mislim da i želiš. Veruj mi, ja ću lako uspeti od ovih dama da izvu-ćem tu mapu.

-- Gade prokleti! — vrisnula je Tina Swift.

Htela je skočiti na Morgana, no zadržao ju je Moris, grubo je uhvativši levom rukom za podlakticu. U čvrstom stisku držao ju je sve dok se nije primirila.

— Dakle, šta si odlučio, kapetane? — upitao je Morgan.

Razbojnik iz Montane nije sa sigurnošću mogao znati kakva će biti kapetanova odluka. Međutim znao je da će Moris, kao svaki zapadnjak, hteti da izbegne sve moguće neprilike, a Morganov plan baš to mu je i nudio — čiste ruke!

Na Morisovom licu pojavio se zagonetan osmeh.

Osećao je na sebi upitne poglede svih prisutnih. Tinina ruka, kojom ga je devojka opet obgrlila, zaboravljena je ležala na njegovoj podlaktici. Napeta atmosfera sasvim je ispunila tišinu u sebi.

Iz Morisovih hladnih očiju, u kojima se nikakav osećaj nije mogao razaznati, slivao se mutan sjaj. Uglovi usana i dalje su bili malo iskrivljeni, pripremni za smeh.

Možda je kapetan i hteo izreći svoju odluku, ali nije imao vremena.

Preduhitрила ga je pucnjava!

Prvi pucanj poput eksplozije odjeknuo je kroz napetu, gluvu tišinu. Svi u osvetljenoj sobi za iznajmljivanje iznenado su se trznuli. Zbunjene poglede međusobno su izmenjivali, ne znajući šta da misle.

Sledeća dva hica odjeknula su jedan za drugim, nekoliko trenutaka nakon prvog. Tada je opet zavlada la mukla, grobna tišina.

Moris je bio zatečen, ali se brzo pribrao.

Razaznao je da pucnji dolaze odozdo, iz saluna ili sa stubišta. To je značilo da je u pucnjavu upleten

mladi gradski šerif, no, ma koliko izvodio razne pretpostavke, kapetan se nije dosetio ko bi mogao napasti Neglija.

Jan Zarutski ne bi stigao tako brzo da se probudi iz nesvestice i oslobodi, da bi došao u sukob sa šerifom.

Bilo kako bilo, Moris nije hteo, a nije ni imao vremena da razbija glavu nesuvislim pretpostavkama. Iznenadenje na licima dvojice bandita iz Montane govorilo je kako ni sami ne znaju šta mogu očekivati.

Moris je blago odgurnuo Tinu od sebe. Trznuo je revolverskom cevi, pokazavši banditima da ruke podignu više u vazduh.

— Bez ijednog pokreta! — rekao je Moris, oslonivši se leđima o zid. — Vas dve, pomaknite se skroz do vrata — obratio se dvema preplašenim ženama.

One su poslušno stale nasuprot Morisu, uza zid s ulaznim vratima.

Kapetan je dugim pogledom odmerio položaj svetiljke. Ona se nalazila obešena o klin, iza Redovih leđa. Bandit nije mogao biti dovoljno brz da je utrne, a da izbegne Morisovo olovo.

Zadovoljan bar zbog te, kakve-takv sigurnosti, kapetan je nemo pogledao u vrata, iščekujući šta će se sledeće dogoditi.

*

Dugo je vladala tišina.

Niko u sobi se nije pomerao. Majka i kći opet su bile u zagrljaju, obe zagledane u Morisovo mirno lice, što je junački skrivalo nervozu i nagomilani strah, koji su obuzimali kapetana.

Banditi iz Montane ništa nisu hteli rizikovati. Stajali su na svojim

mestima. Ako su se i nadali da im to u pomoć pristiže Jan Zarutski, ničim to nisu iskazali.

No, ridokosi Red, bez obzira na napetu situaciju, nije zaboravio Morganovo izdajstvo. Debeli, zdepasti Red, s mržnjom je promatrao čoveka kojeg je do maločas smatrao prijateljem i šefom.

— Da li to tvoj prijatelj narednik puca, kapetane? — upitao je Morgan Morisa.

Nije dobio odgovor.

Novi interval tišine samo je povećao neizvesnost.

Tada su se začuli šumovi na hodniku. U prvi mah se čulo samo tiho pucketanje suvih stubišnih dasaka, no nakon nekoliko minuta napetog iščekivanja, sasvim jasno su se razaznala dva-tri brza koraka, kojima je neko prišao vratima.

Tišina kao da je bila nabijena barutom, koji je svakog trena mogao eksplodirati.

— Kapetane, je li sve u redu? — začuo se glas s druge strane vrata.

Morisu je odmah odlanulo.

Naprosto je osetio kako mu ogroman kamen pada sa srca, a krv ponovo počinje kolati žilama. Pritisak neizvesnosti isterao mu je krupne graške znoja na čelo. Levom podlakticom obrisao je čelo.

Prepoznao je glas Džeroma Neglija, ali nije hteo da rizikuje. Dosledan svojoj opreznosti, nije hteo odmah odgovoriti, ne bi li naslutio opasnost, ako Negli nije sam.

— Kapetane? — opet ga je pozvao šerif.

— Jeste li sami, šerife? — upitao je Moris i iskoračio u stranu, za svaki slučaj.

— Da, sâm sam.

— Udite.

Cev Morisovog revolvera tupo je pogledala u uske šerifove grudi.

Mladić je ušao u sobu i odmah zastao na vratima. Trebalo mu je malo vremena da privikne oči na svetlost. Ispravio je svoje vitko, dugačko telo. Dugim pogledom prešao je preko svih lica.

— Veselo društvo! — primetio je.

Tek kada je zatvorio vrata iza sebe, mladić se leđima oslonio o zid, a desnom šakom preklopio je ranu na levoj nadlaktici. Moris je primetio kako iz Neglijevog rukava preko prstiju kaplje krv na pod.

Mladićeva ruka mrtvo je visila niz telo, a bolni trzaji na njegovom uskom, ispijenom licu jasno su pokazivali da rana nije bezazlena. Metak je ozledio kost, a to nije bilo nimalo ugodno.

Na šerifovu pojavu dve žene nisu veselo reagovale. Odmah su shvatile da je mladić u dosluhu s oficirrom, pa se nisu ni nadale da će im se situacija popraviti.

Isto tako tihi, razočarani, bili su i banditi iz Montane.

— Ranjen si? — upitao je Moris, iako je dobro video da je reč o vrlo neugodnoj rani. — Vidim da si izgubio mnogo krvi...

Džerom Negli je samo klimnuo glavom.

Ceo levi rukav iznošene, plave košulje bio je ulepljen svežom, tamnom krvi. Uzalud je desnom šakom stiskao ranu. Kroz prste mu se i dalje cedila topla, mirisna krv.

— Ko je pucao na tebe? Šta se to dogodilo? — upitao ga je Moris.

Dugo je čekao na odgovor.

Mladića su kidali bolovi. Čvrsto je stisnuo zube, dozvolivši tek potmulim uzdasima da mu sidu s usana. Znoj mu je orosio čelo i obraze. Dugo se s mukom borio da nadvlada bolove.

— Ko je pucao? — ponovio je pitanje Moris kada je video da se Džerom Negli bar donekle smirio.

— Reći ću ti... sve ću ti reći... — promrmljao je momak.

Skinuo je desnu ruku s rane. Stisnuvši zube uspeo je da se ispravi. Glasno je uzdahnuo. Desnom podlakticom obrisao je znoj sa čela. Iako se videlo da ga bolovi još uvek muče, lice mu se prestalo nervozno grčiti.

Dugim pogledom odmerio je Morisa.

Neglijeve mutne, tamne oči nisu se jasno videle, skrivene u nestašnim senkama, što ih je pravila slaba nevelika svetiljka.

Mladić je mirno, sporim pokretima, izvukao revolver iz korica.

Okrvavljenom šakom podigao je oružje. Cev njegovog revolvera krenula je preko cele sobe, od jednog do drugog lica.

Moris je bio isuviše iznenađen da bi stigao pravovremeno da reaguje.

Video je kako je Neglijeva ruka s revolverom zastala kada se pred nišanom našao on sâm. Kapetan je zbunjeno, sa svojim oružjem — kao s nemoćnim komadom gvožđa — u ruci, gledao kako se na vrhu cevi šerifovog revolvera pojavljuje mali plavičasti plamičak.

Bilo je kasno da išta pokuša.

Metak ga je pogodio u desno rame.

9

Svest ga nije napustila; ostao je da leži uza zid, tek omamljen bolom.

Nesosna težina legla mu je na bolna, slaba ramena. Nije ni pokušavao da se pomakne. Osećao je kako mu topao mlaz krvi klizi niz ruku. Iz oslabeledih, onemoćalih prstiju ispao mu je revolver.

Morisove oči napunile su se suzama. Zažmurio je. Svetlost iz lampe vredala mu je zenice. Svoje prigušene uzdahe čuo je kao da dolaze iz nekakve velike udaljenosti. Oslo-njen o levi lakat, leđima je nalegao na zid, dopustivši da mu ozleđena ruka slobodno padne niz telo. Ujednačeni, oštri bolovi u prekidima su mu pulsirali celim telom.

Tek kada je, nakon nekoliko minuta, uspeo nadvladati omamljenost, koja ga je dugo držala, kroz mutnu koprenu pred očima video je visoko, zbog rane malo povijeno telo šerifa Džeroma Neglija.

Mladi čuvar zakona još uvek je stajao uz vrata, a revolverom je pretio ostalim prisutnim.

Ridokosi Red je dobacio jedan podsmešljiv pogled na Morisa. Banditovo lice se razvuklo u širok, podrugljiv osmeh.

— Ne pomeraj se, glupane! — prosiktao je Negli, okrenuvši oružje prema Redu.

Istog trena s Redovog bucmastog, rumenog lica nestao je osmeh. Razbojnik je s mržnjom pogledao šerifa, a pogled mu nije postao ni za nijansu blaži, kada je osmotrio svog vođu Fila Morgana.

Dugo je trajala neizvesnost.

Žene, kao i dvojica bandita, nisu znale šta da misle o šerifovom čudnom postupku. Sve četvero; a i Moris, koji je sve glasnije stenjaao na podu; zbunjeno su iščekivali da vide šta šerif, zapravo, želi.

Linda Svift se prva usudila prekinuti tišinu.

Odmaknula se od kćerke, ali je dobro pazila da ne pride isuviše blizu mladog šerifa, kojeg je odlično poznavala, ali ga nikada pre nije videla tako ozbiljnog i opasnog.

Žena je neko vreme tupo gledala Neglijevo lice.

Mladićeve uske, hladne oči skrivala je senka širokog šešira. Crte ispijenog lica bile su izobličene, izmenjene od podmukle boli, koja ga nije htela minuti.

Crnokosa krčmarica nije znala šta može očekivati od Neglija.

No, morala je pokušati nešto, kako bi sebi i kćerki popravila situaciju. Znala je da mora biti oprezna, kao da naspram sebe ima ranjenu, razjarenu zver.

— Džerome, baš dobro da si došao — progovorila je Linda Svift, a njen glas nije mogao sakriti strah, koji ju je sasvim obuzeo.

Neglijev pogled je nije ohrabrio.

Mladićevo lice se još više natmutilo kada je pogledao krčmaricu. Preko usana mu je preleteo strelovit, nelep trzaj. Ako je i pokušao nešto izreći, reči su mu se zagušile već na uzdrhtalim usnama.

— Ovi banditi... oni su ubice... — suvim grlom, silno zastrašena, govorila je lepuškasta krčmarica, nadajući se da će uspeti rečima smekšati šerifa i saznati šta je naučila. — Zatvori ih, Džerome. Oni su nas napali... Uhapsi ih. Posle ću ti sve ispričati...

Negli je dugo ćutao.

U sobi niko nije imao hrabrosti da se pomera. Tek je Moris uspeo da se ispravi u sedeći položaj. Njegov priгуšeni jauk jedini je poremetio potpunu tišinu. Naprosto se moglo čuti kako cmulji plamičak u lampi.

Moris je seo i leđima se oslonio o zid.

Taj položaj nije bio manje bolan nego predašnji. Rame mu je gorelo, a svaki pokret donosio je nove talase bolova, kao da mu neko uporno zariva noževe u istu ranu.

Kapetan je pognuo glavu na grudi i ćutao. Levim dlanom pritisnuo je ranjeno rame, ali nije uspeo ukrotiti bolove. U slepoočnici neprestano mu je dobovalo velikom brzinom. Ćutao je i trpeo.

— Džerome, ja ću ti sve ispričati — opet je progovorila Linda Svift, nijednog trenutka ne maknuvši pogled s mladićevog lica.

— Umukni! — odsekao je šerif.

Njegov britak, odlučan glas, kao i preteći izraz lica, sasvim su uverili lepuškastu gospodu Svift da s mladićem neće biti šale.

— Mi smo... — ipak je žena sakupila hrabrosti za još jedan pokušaj da uspostavi dijalog.

— Umukni, ženo! — ponovio je mladi Džerom Negli, pa je čak i hteo koraknuti prema krčmarici, no ipak se obuzdao i zaustavio.

Njegovim licem preleteo je još jedan grč bola.

Linda Svift je ustuknula.

Ramena su joj podrhtavala od straha koji ju je prožimao. Ma koliko se trudila, u oštrim, izmenjenim crtama Neglijevog lica nije mogla pronaći ni trag njegove nekadašnje blagosti.

— Kao i svi vi, i ja želim taj novac — konačno je progovorio mladi šerif, ali njegove reči nisu nikoga obradovale. — Da izbegnemo sva nadmudrivanja, odmah mi dajte tu dragocenu mapu. Hajde!

Negli je to rekao krčmarici, koja se tresla poput pruta na vetru.

Usne su joj podrhtavale, nemoćne da oblikuju reči. Ćak i da je htela nešto reći, ne bi uspela. Umesto da učini kako joj je Negli naredio, žena je opet prišla svojoj kćerki, želeći da zagrljajem zaštite jedna drugu.

— Ćula si! — rekao je tiho, ali oštro mladić.

Njegov preteći glas jasno je govorio da neće imati nikakve milosti ako se ne uradi ono šta on želi.

— Uradićemo kako ti kažeš, Džerome — progovorila je Tina.

Njeno simpatično lice još uvek se rumenilo, a crne, krupne i veoma izražajne oči isijavale su isti plamteći sjaj. Senke su joj prekrile lice, čineći ga još lepšim. Mala, plitka jamica pojavila joj se u sredini brade.

— Drago mi je, Džerome, da si stigao u pravi čas — nastavila je Tina, ali se u njenom glasu nije naslućivalo toliko zadovoljstvo šerifovom pojavom, koliko strah. — Sve će biti kako ti kažeš...

— Znam to, Tina — tiho je rekao Negli, a na njegovom uskom tamnom licu pojavila se senka slabog, neuspelog osmeha. — Znam da ćete uraditi kako ja kažem. U suprotnom ćete proći kao Marita...

Nakon tih reči usledila je duga tišina.

Pominjanje sestrinog imena isprva je samo zbunilo Tinu, ali kako je vreme odmicalo, ona je sve dublje pronicala u Neglijeve reči, a na licu joj se naglašeno iscrtavao sve veći strah.

Do tada rumeni obrazi ostali su bez kapi krvi. Poluotvorene, sočne usnice, još brže su podrhtavale, a ubrzano disanje mešalo se sa sve glasnijim uzdasima.

— Šta to treba da znači? — jedva je promucala devojka.

Negli nije žurio da odgovori.

Ranjeni mladić glasno je uzdahnuo i pogledom prešao preko lica dvojice bandita iz Montane. Revolver ih je preteći gledao, upozoravajući ih da ni prema njima neće imati blagosti.

— Marita je dobila što je tražila — rekao je Džerom Negli sporim, oteg-

nutim glasom. — Nadam se da ćete vas dve biti pametnije. Uostalom, sestra nije mnogo marila za tebe i vašu majku. Htela vas je ostaviti na cedilu, u rukama ovih zločestih momaka.

Tina, kao i njena majka, nemo je saslušala te Neglijeve reči. Bez kapi krvi u licu, s očima prepunim straha, nijedna se nije pomerala.

— Ne razumem to što govoriš... — promrmljala je Tina tiho.

Džerom Negli se iscerio zlobnom grimasom.

U očima mu je blesnuo divlji sjaj, koji dve žene nikada pre nisu videle u tog mladića, za kojeg nisu ni slutile da može biti tako opasan.

— Marita je prisluškivala šta se ovde događa — počeo je Negli, povremeno prekidajući reči teškim uzdasima. — Kada je primetila da vas je kapetan Moris uhvatio, ona je odlučila da sama utekne s mapom. Nije mnogo marila za vašu sudbinu. Naravno, znala je da ćete vas dve nastradati ako ne pronađete mapu onog glupog dezentera. Eto, Marita je bila pametna devojka. Zbog malo novca ostavila je majku i sestru u nevolji.

Podsmeh koji se osetio u poslednjim mladićevim rečima nije zanimao Tinu.

Ona je dugo ćutala, razmišljajući o tome šta je upravo saznala.

— Gde je sada Marita? — upitala je toliko tiho da je ni Negli nije razumeo.

Ponovila je pitanje.

— Marita? — opet se osmehnuo mladi šerif. — Dole je, u salunu. Spremna je da krene na sahranu. Takva ćeš biti i ti, ako se ne opametiš.

Reči mladog Džeroma Neglija snažno su delovale na dve žene.

Tinin vrisak proparao je noćnu tišinu.

No, Negli je bio oprezan. Pretpostavio je kako će njegove reči delovati na žene.

Čim je Tina vrisnula, a gospoda Svift dlanovima prekrila svoje šarmantno lice, mladić je iskoraknuo ulevo, što dalje od njih dve.

Iako je videla da je šerif okrenuo oružje prema njoj, Tina nije marila.

— Ubico! — vrisnula je i krenula rukama prema Negliju.

Neobuzdani bes je provalio iz nje. Unatoč njegovom oružju, devojka nije ni pomišljala da se smiri. Skočila je da mu noktima izdere lice.

Nije uspela.

Mladi zvezdonosac pokazao se kao vrlo smiren, iskusan borac. Sačekao je da mu devojka — s uzdignutim rukama — pride na korak razmaka. Jednim trzajem, precizno-odmerenim, ispod njenih ruku, revolverskom cevi udario ju je u grudi.

Bio je to težak, snažan udarac, kakav ne bi izdržali ni mnogo jači momci, a kamoli krhka devojka.

Odbačena udarcem, Tina je pala na pod, pravo pred majčine noge. Udarivši leđima, ostala je ležati, ne pomerajući se. Na njenim oblim grudima odmah se pojavila tamna mrlja sveže krvi.

Džerom Negli nije gubio prisebnost.

Istog trena kada je video da mu od devojke više ne pretili nikakva opasnost, mladić je okrenuo oružje prema banditima iz Montane.

Fil Morgan i Red mogli su samo žaliti što nisu bili dovoljno hitri da iskoriste tih nekoliko trenutaka Neglijeve nepažnje. Ostalo im je samo da proklinju vlastitu nespretnost i

da se nadaju kako će mladić opet upasti u slične neprilike.

Linda Svift je priskočila da pomogne Tini.

Kleknula je do onesvešćene kćerke. Prvih nekoliko trenutaka nije znala šta da učini. Nervozni, nespretni prsti nikako nisu mogli ras-kopčati Tininu bledo-plavu bluzu, kojom se sve više širila tamna mrlja krvi.

Lindine oči bile su pune suza.

Njene tihe reči nisu mogle pomoći onesvešćenoj kćerki. Udarac možda nije i ozbiljno ozledio devojku, ali je bio vrlo bolan. Tek nakon nekoliko dugih, napetih minuta, devojka je opet počela disati mirnije, ujednačenijim dahom, a krv je prestala isticati.

No, ako se devojka smirila, njena majka je tek tada pobesnela.

Uplakanim očima sevala je mržnja. Podigla je lice prema mladom Negliju. Okrvavljenim prstima instinktivnim pokretom, popravila je razbarušenu kosu. Crveni trag krvi ostao joj je na obrazu, pomešan sa svetlucavim suzama, koje su klizile niz oba obraza.

— Ubiću te, zveri! — prosiktala je Linda Svift, klečeći uz svoju kćerku. — Ubiću te kao poslednjeg bednika! Nećeš se spasiti, ubico!

No, Džerom Negli nije mario za njene reči.

— Nećeš imati vremena da ispuniš svoje pretnje, stara veštice! — mirno je rekao Negli i osmehnuo se. — Hajde, ostavi tu glupaču i daj mi mapu.

Krčmarica ga je dugo promatrala odozdo.

Lice joj je kiptelo od neskrivenog besa. Dugo se borila da smogne snage da ukroti usne koje su drhtale u brzom, divljem ritmu. No, kako

nije uspela rečima da iskaže svoje zgražanje i mržnju prema mladom šerifu, žena je pljunula na njega.

Na uvredu Negli je odgovorio hladnim osmehom.

— Marita je dobila šta je htela — rekao je mladić. — Zar hoćeš da ti i druga kćerka nastrada zbog šake tuđeg novca?

Neglijev miran, pribran glas nije mogao smiriti uplakanu krčmaricu. Ona je svejednako uzdisala i jaukala, grleći i milujući lepuškasto lice svoje onesvešćene kćerke.

Neglija kao da nije čula.

— Hajde, glupačo! Radi kako ti kažem — ponovio je čovek s metalnom zvezdom na grudima. — Marita je bila glupa. Umesto da mi da mapu, ranila me metkom. Dobila je što je zaslužila. Ni ti, ni Tina, nećete bolje proći, ako se ne urazumite.

Nakon tih reči, Džerom Negli je podigao oružje, čija cev je tupo pogledala u razgolićene i okrvavljene Tinine grudi.

— Govori, inače...

Linda Svift nije odmah odgovorila; nije mogla doći do daha.

Zabezeknuto je gledala u mirnu, sigurnu mladićevu šaku, u kojoj se nalazilo oružje spremno da njenoj kćerki oduzme život.

Lepo, izražajno lice Linde Svift u tih nekoliko trenutaka naglo je ostarilo za desetak i više godina. Na usnama nije imala ni daha, a kamo li reći. Ukočena, okamenjena dugo je promatrala Neglijev revolver.

— Šta je, hoćeš li mi dati mapu? — ponovio je Džerom Negli, a njegov glas kao da je probudio krčmaricu iz nekakvog košmarnog sna.

Žena se trznula, zbunjeno je pogledala onesvešćenu kćerku, da bi zatim opet tupo odmerila Neglijevo lice. U njenim očima više nije bilo

žara. Nije bilo ni bola, ni mržnje; samo praznina.

— Da, odmah ću ti dati... odmah... — prošaputala je Linda.

Htela je još nešto reći, ali nije mogla. Grlo joj je bilo sasvim suvo, pa je glas naprečac prepuknuo. Nije odmah uspela ni da se osovi na noge. Tek kada se oslonila na zid, uspela se pridići.

Osvrnula se oko sebe, zbunjeno gledajući mrka, ozbiljna lica tih stranaca.

— Odmah ću, odmah... — ponovila je šapatom. — Samo mi dete nemojte dirati... Nju mi nemoj ozlediti, ona...

Opet joj je glas prepuknuo.

Osvrnula se oko sebe, kao da ne zna kamo bi pošla i šta je uopšte namila uraditi. S njenog lica nestalo je predašnjeg straha. Pod bledom svetlošću lampe lice joj je bleskalo, orošeno znojem i suzama.

*

Hajde, hajde, nemamo vremena do zore — nestrpljivo je rekao Džerom Negli.

Linda kao da ga nije čula.

Ni kada je okrenuo cev revolvera prema njoj, ništa nije postigao. Kao da ga ne čuje ili ne razume, žena je nemo stajala, neodlučna šta da uradi. Kćerku više nijednom nije pogledala.

Moris je nemo promatrao šta se događa.

Sedeo je uza zid, obuzet brigom za svoju ranu. Skinuo je maramu oko vrata i njome uspeo zaustaviti krv. No, bolove ništa nije moglo obuzdati. Oni su nesmanjenom brzinom kolali njegovim telom.

Razvoj situacije nije obradovao kapetana.

Nije mu bilo teško u Neglijevom izrazu lica prepoznati odlučnu, nepokolebljivu rešenost da se domogne novca, makar i po cenu mnogih tuđih života. Ta stravična odlučnost nadnela je crne misli nad Morisova sve tanja nadanja da će se, možda, pojaviti narednik Tauzer i pomoći mu. No, to je bila samo nada... poslednja...

Fil Morgan i njegov debeli, riđokosi partner nisu se ni pomerali, a kamoli oglasili. I oni su prepoznali Neglijevu opasnu rešenost da se domogne plena, pa su se pritajili, ne želeći ničim da privlače pažnju.

No, Morgan nije izdržao neizvesnost.

— Šerife, mislim da bismo se mi mogli sporazumeti — rekao je bandit iz Montane. — Za deo novca, mi ćemo preuzeti na sebe sav prljav posao. Tako ćeš ti ostati čist u očima građana i pred zakonom. Tako bismo svi imali koristi. Novca ima dovoljno. Nema potrebe da se borimo...

Morganov glas je isprva bio slab, drhtav. Čovek s ožiljkom odlično je upamtio Neglijevu hladnokrvnost, s kojom je mladić pucao u iznenađenog kapetana. Zaplašen time, Fil Morgan je znao da mnogo rizikuje, da svaka pogrešna reč može biti kobna.

Ali, kako Negli nije nervozno reagovao na njegove reči, Morgan je već bio spreman da ponovi ceo plan kojim je pokušao pridobiti Morisa.

— Mi ćemo...

— Umukni! — grubo je Negli presekao Morganov pokušaj za nastavkom objašnjenja. — Ne zanimaju me tvoje reči!

— Ipak...

— Rekao sam ti da umukneš!

No, Morgan nije hteo odustati.

Na njegovom unakaženom licu

pojavio se podsmešljiv izraz. Bandit je slegnuo ramenima, kao da je odustao od razgovora. Međutim, čim je primetio da se Negli smirio, odmah je progovorio.

— Šerife, ne misliš li da je ovde isuviše svedoka? — upitao je bandit, ne skidajući osmeh s lica. — Za mali deo plena ja bih te rešio svih njih. Uostalom, verujem da i ti želiš kasnije u miru, čistih ruku uživati u novcu. Mislim da bismo se mogli dogovoriti.

— Rekao sam ti da ćutiš.

— Ali zar ne vidiš...

Morgan nije stigao da dovrši misao.

Polako, s tupim, bezizražajnim izrazom lica, Džerom Negli se okrenuo prema banditu. U šerifovoj ruci još uvek je ležao revolver spreman za akciju.

Morgan je prebledeo.

Bradato, unakaženo lice otegnulo mu se u nemoćan, prestravljen izraz. Nestalo je onog podsmeha, a u praznim očima plamteo je strah.

Negli je izgubio strpljenje. Više nije želeo upozoravati bandita. Prst mu je počeo blago pritiskati hladni metal obarača.

10

Noćnu tišinu istovremeno je prekinuo ženski vrisak i reski zvuk pucnja.

Mladi, gramzivi Džerom Negli nije uspeo u svom naumu.

Čim je zanemario Lindu Svift, unesrećena žena je to iskoristila. Nije obraćala pažnju na razmirice između Neglija i ljudi iz Montane. To je nije zanimalo. Videla je da Džerom Negli ne motri pažljivo na nju, već da je zauzet prepirkom s Morganom. Shvatila je da je to odličan trenutak da se pokuša osvetiti.

Vrisak joj se oteo s usana.

Razbesnela, slepa za sve oko sebe, žena je skočila na ranjenog šerifa. Ne gledajući kuda udara, mahni-to je zamahivala, glasno uzdišući i proklinjući mladića.

Džerom Negli nije očekivao taj napad.

Iznenaden, s levom potpuno beskorisnom rukom, mladić se nije uspeo brzo pribрати i odupreti naletu razbesnele krčmarice.

Njeni nokti su već proparali njego-va oba obraza kada je Negli uspeo zamahnuti pesnicom i podlakticom udariti ženu u vrat.

Leđima se oslonio o zid. Za trenu-tak je morao zažmuriti. Krv sa čela ga je zaslepela. Oštra bol plamtela mu je u izgrebanim obrazima. Ruka, koju je Marita metkom ranila, mrtvo se klatila uz telo, nesposobna da pomogne. I u njoj se probudila žestoka bol.

No, Negli je znao od koga vreba najveća opasnost.

Znao je da ne sme dozvoliti ženi da mu oduzme isuviše vremena. Nadjačao je njene ruke, kojima ga je ona kanila rastrgnuti, pa ju je grubo odgurnuo u stranu, daleko od sebe.

Ipak, bilo je kasno.

Kada je mladi šerif, zamagljenim pogledom uspeo videti dvojicu bandita iz Montane, u njihovim rukama već odavno su bili revolveri.

Pesma oružja je počela!

Džerom Negli je pokazao koliko se snage krije u njegovom žilavom, visokom i koštunjavom telu. Poka-zao je i smirenost iskusnog borca.

Metak ga je pogodio u predeo le-vog ramena. Silina udarca vrelog olova prilepila ga je o zid. No, umes-to da padne i poklekne, Negli je rea-govao u stilu iskusnog momka, kao

da iza sebe ima bezbroj takvih obra-čuna.

Jednim iskorakom udesno izbe-gao je nekolicinu metka, koje su prema njemu ispalila dva bandita iz Montane. Šerifova brzina ih je zbu-nila. Zbunila ih je i njegova hrab-rost.

I Džerom Negli je znao da koristi oružje.

Revolver mu je zagrmeo u ruci.

Bio je dovoljan jedan metak da mladić prepolovi broj svojih protiv-nika.

Ridokosi Red nije imao sreće. Isu-više spor, nije očekivao da šerif mo-že nastaviti s otporom. Metak ga je pogodio visoko u grudi. Direktan pogodak, sa samo tri-četiri koraka udaljenosti, bacio je Redovo zdepas-to telo skroz do zida.

Pre nego što je pao na pod, rido-kosi bandit iz Montane bio je mrtav.

Džerom Negli nije oklevao.

Istog trena kada je ispalio metak na Reda, cev njegovog revolvera po-čela se okretati prema Filu Morga-nu, opasnom banditu s ožiljkom na licu.

No, Morgan je bio brži.

Razbojnik nije ni pogledao svog ubijenog ortaka. Netremice, nape-tog lica, smirio se i preciznim pogot-kom bacio mladog šerifa na pod.

Morgan je još jednom povukao obarač. Metak je pogodio Neglija u stomak. Snažnim udarcem priko-van o zid, mladić je odmah kliznuo na pod.

Drugi Morganov metak nije bio tako precizan.

Džerom Negli nije ni osetio kada se komad olova očešao o njegovu le-vu nadlakticu. Pogoden u stomak i rame, Negli je brzo gubio snagu i prisebnost. No, odustati nije hteo.

Noge su ga izdale. Pao je na pod, a nije mogao sebi pomoći rukama.

Leva mu je beskorisno visila obešena o krvavo i bolno rame, a u desnici je stiskao drvenu dršku revolvera.

Ipak, ni ne nišaneći, silno se naprežući da ne padne na bok, nastavio se boriti. Okrenuo je oružje prema Filu Morganu.

Zaslepljen bolom, suzama i znojem, Džerom Negli pobesnelo je stao pritiskati obaraču. Pucnje iz svog revolvera čuo je kao potmulu grmljavinu, koja kao da dopire iz neke ogromne udaljenosti. Nije ni osetio još dva metka koja su se zari- la u njegove onemoćale grudi.

Čak ni kada je pao na desni bok, sav okupan vlastitom krvlju, iz Neglijeve ruke nije ispao revolver. Okrvavljenim prstima stiskao je svoje oružje, koje mu ipak nije pomoglo da se spase.

No, taj revolver je spasao kapetana Morisa.

Dok je divlja šerifova pucnjava grmela sobom, Moris je legao na pod i ispružio se koliko je dug. Čuo je kako je prozorsko staklo prsnulo, razneseno komadom vrelog olova.

Ali, već kada su krhotine tog stakla pale na pod, u sobi je vladao potpun mir.

Moris, nepomičan, umrtvljen poput kukca, nije mogao videti kako je jedan šerifov metak pogodio Fila Morgana u butinu. U opštoj buci dvaju revolvera, banditov bolan urlik nije se ni čuo.

Međutim, Morgan nije hteo biti heroj.

Iako je video da je Džerom Negli na izmaku snaga, da se ne može suprotstaviti celoj šaci metaka, Morgan je izgubio prisebnost. Pogođen u butinu, zaboravio je na Morisa i žene.

Šepesajući, s revolverom u ruci, odjurio je iz sobe.

Moris je čuo njegove glasne korake dok je bandit žurio da utekne što dalje od saluna.

Usledila je gluva tišina.

*

Moris se polako uspravio.

S poda je podigao svoj revolver i stavio ga u korice. Neko vreme je stajao oslonjen zdravim ramenom o zid, mirno posmatrajući malu salunsku sobu, pretvorenu u pravo bojno polje.

Dve su žene ležale u nesvesti, jedna uz drugu. Starija, Linda, nije sasvim bila izgubila svest. Njeni uzdasi i prigušeni jauci bili su jedini zvukovi u sobi.

Red i Džerom Negli ležali su u lokvama svoje krvi.

Morisu nije bilo ni na kraj pameti da krene u poteru za Morganom. Bandit iz Montane više ga nije interesovao. Kapetan je svu pažnju posvetio negovanju svog ranjenog ramena.

Rana nije izgledala opasno. Metak je ostao u telu i smetao pri svakom pokretu, ali je Moris mogao nesputano pomerati prste te ruke, što je jasno pokazivalo da metak nije ozledio nijedan važniji mišićni sustav.

Pomažući se zubima i nespretnim prstima leve ruke, Moris je čvršće smotao maramu oko ramena, da zaustavi krv koja je — usled pokretanja ruke — opet počela teći. Stisnuo je zube i bez mnogo psovki i kletvi preživeo i te oštre i neugodne bolove.

U telu nije imao ni grama snage. Noge su mu podrhtavale pod težinom tela. Nesiguran, nejak, krenuo je preko sobe, da vidi šta je s dvema ženama koje su ležale na podu onesvešćene.

Zastao je u pola koraka.

Na slaboј, bleđoj svetlosti male lampe, ugledao je kako se nečija tamna silueta pojavila na ulaznim vratima sobe.

Morisu je istog trena zastao dah u grudima, a znoj mu je još jednom oblio čelo. Preslab i da pomisli na otpor, nemo je zurio u senku tihog, tajanstvenog čoveka na vratima.

Kroz koprenu od suza, tek nakon nekoliko trenutaka prepunih napetog iščekivanja, prepoznao je svog starog prijatelja, narednika Tauzera.

— Kako si, Moris? — upitao je narednik i ušao u salunsku sobu za iznajmljivanje.

Stari podoficir je začuđenim pogledom prešao preko unutrašnjosti nevelike prostorije. Videvši sve to, zvižduk mu se oteo s usana.

— Pa ovde se vodio pravi rat?! — zaprepašteno je promrsio Tauzer.

Moris nije odgovorio.

Narednik je glasno uzdahnuo i podlakticom obrisao znoj sa svog visokog čela, s kojeg se kosa sve više povlačila prema potiljku.

— Sredio sam onog momka — rekao je Tauzer tiho. — Dotrčao mi je pravo pred nišan. U stvari... nije dotrčao, šepao je. Ko ga je ranio?

Moris je slegnuo ramenima.

Tauzer nije insistirao na odgovoru. Narednik je prišao prijatelju i skinuo svoju maramu. Napravivši

povez učvrstio je Morisovo ranjeno rame.

Dugo su ćutke stajali nasred sobe.

Narednik je svojim mesnatim, grubim prstima smotao dve cigarete. Kresnuo je palidrvce, pripalio duvan i jednu cigaretu dao prijatelju.

— Šta ćemo sad? — upitao je narednik.

Moris ga je pogledao.

Nije odmah odgovorio. Dugo je posmatrao mesnato, ostarelo prijateljevo lice. Gusti barutni dim kroz razbijeni prozor i balkonska vrata odlazio je u vedru, tihu letnju noć, ustupajući mesto finom duvanskom mirisu.

— Prvo ćemo se dobro naspavati, prijatelju — rekao je kapetan. — Zatim ćemo potražiti gde je Fink sakrio onaj novac. Zaslužili smo ga.

— A mapa?

— Mapa je kod ovih dama — Moris je pokazao na Tinu i Lindu Swift. — Veruj mi, te dve veštice nisu ništa bolje od onih momaka iz Montane.

— Naravno, sve su žene takve! — uzdahnuo je Tauzer tužno.

No, s mnogo manje tuge razmišljao je o novcu koji ih čeka, skriven negde u preriji. Kada su krenuli u poteru za dezenterom Finkom, nisu ni pomišljali da će upasti u tolike neprilike.

Ćutali su.

Napolju je još uvek vladala gusta noćna tama. Nigde se nije ništa pomeralo, niti se čulo, kao da niko u čitavom gradu nije čuo pucnjavu u salunu.

Grad kao da je zamro. S novim danom doći će novi problemi i zaborav će brzo progutati nesrećne žrtve borbe za novac.

Dva prijatelja se nisu potrudila da pomognu ženama. Sa cigaretama među usnama, krenuli su na hodnik, da pronađu mesto za odmor.

— Još ne sviće — rekao je Moris i
nakašljao se. — Ovo je bio naporan
dan. Ipak, bez obzira na sve, ma ko-
liko da je bilo opasno, prošlo je. Sut-
ra će biti bolje, siguran sam.
— Naravno, kao uvek...

k r a j

KRATKI SADRŽAJI

1. T. H. Grejč GENIJE ZLOČINA

Iste noći ubijeni su privatni detektiv Aksel Ebinger, njegova ljubavnica Meri Danmor i sekretarica Paula Felton. Dan pre toga ubijen je Hiram Ejpldžek a zatim su usmrćeni i Trevor Hofsbrat i Klarisa Konstejnbl. Nepo- bitno je utvrđeno da su meci koji su ih usmrtili ispaljeni iz istog oružja.

Sestra ubijenog Aksela Ebingera, razočarana neefikasnošću i sporoš- ću policije, obraća se HEJZIJU i traži od njega da pronade ubicu koga je štampa, zbog savršenog planiranja i efikasnog realizovanja svojih zloči- načkih planova, već prozvala GENIJEM ZLOČINA.

Slavni privatni detektiv prihvata izazov. Počinje paklena potera a za- tim i borba na život i smrt. To je sukob dvojice nadprosečno inteligentnih, surovog ubice i njegovog progonitelja, vanserijskog detektiva, sukob čiji će ishod za jednog od njih dvojice biti fatalan. . .

2. T. H. Grejč

KVARTET UBICA

Zašto je u Laver Ist Sajdu na njujorškom Menhetnu kidnapo- van dr Džoel Adams? Zašto su četvorica plaćenih ubica provalili u Savezni centar za kontrolu bolesti u Memfisu, u državi Tenesi? Ko je ubio dr Alberta Vondervoka, šefa Maksimalno izolovane labora- torije i zašto? U bolnici »SIDENHAJM« u Trentonu, u državi Nju Džersi, u roku od dvadeset i četiri sata umire trideset i šest pacije- nata. Simptomi su isti ali niko ne zna koja je bolest u pitanju.

Slična situacija je i u drugim velikim gradovima. Talas smrti i užasa počinje da se širi Državama. A tada se neko setio HEJZIJA. . .

3. T. H. Grejč MREŽA SMRTI

Na spektakularan način ubijen je Adolf Brinkmen, multimili- jarder, jedan od najbogatijih ljudi u Državama. Lista onih koji su želeli njegovu smrt je dugačka. Policija saslušava stotine sumnjivih, ali bez uspena.

Uskoro na tajanstven način umire i udovica ubijenog milione- ra a mreža smrti počinje da se širi i prema drugima. Sve je naizgled nelogično i nepovezano. Angažovane su elitne plaćene ubice, ali u njihov posao mešaju se i amateri.

Zašto je ubijen Adolf Brinkmen? Ko ga je ubio? Zašto su ubije- ni ostali?

Ko je razapeo čudovišnu mrežu smrti i sa kojim ciljem? Po či- jim nalogima rade plaćene ubice? Zašto su izraelski telohranitelji Adolfa Brinkmena ubili njegovog čoveka za poverljive zadatke, Ru-

dolfa Moskovica? Ko je ubio advokata Terensa Čempa i zašto? Otkud iznenadna potražnja za bombama sa vremenskim upaljačima?

Ko, zašto, kako, čime, s kim, protiv koga, kad, dokle? Za policiju, sve su to pitanja bez odgovora.

Upravo pravi zadatak, pravi izazov za HEJZIJA...

4. T. H. Grejč ČUDNI UBICA

Adela Merseer skače kroz prozor. Njena smrt pokreće lavinu zločina, neviđenu seriju smrti nezabeleženu u analima njujorške policije.

Direktori velikih kompanija, ugledni naučnici, milioneri i milijarderi, svi dobijaju pisma sa istim zahtevom: da izvrše samoubistvo!

Ko običnim pismom može naterati drugog čoveka da podigne ruku na sebe? Pa, ipak, te neverovatne zahteve ljudi poslušno izvršavaju. Ubijaju sami sebe!

Zašto?

Šta ih tera da postupaju po suludim nalogima iz pisama? Kakvu to moć poseduje tajanstveni ucenjivač? Zašto su ucenjeni primorani da poslušaju naređenje čoveka koga nikad nisu videli i za koga nikad nisu čuli? Kakva je njegova tajna?

Ljudi nastavljaju da izvršavaju samoubistva, naizgled bez ikakvih razloga. One koji odbiju, čudni ubica ubija sam. Kazna je samo jedna: smrt! Pošiljalac poruka smrti sastavlja spisak budućih žrtava i ubija oprezno i metodično, inteligentno i surovo.

Nema motiva. Nema tragova. Nema ničega.

Ostaju samo leševi.

Čudni ubica ne pravi greške i za policajce je neuhvatljiv. Ali, HEJZI nije policajac!...

5. T. H. Grejč ŽELIM TE MRTVOG

Ko je ubio biznismena Rolanda Retrija i igračice Sendi Vredenburg i Barbaru Bakardi, dok su utroje vodili ljubav?

Zašto je trostruko porno-ubistvo snimano video kamerom?

Udovica ubijenog biznismena, prelepa nimfomanka Anastazija Retri, po savetu advokata Oskara Krenšoua, odlučuje da istragu o ubistvu supruga poveri HEJZIJU.

Tako počinje jedna od najčudnijih istraga u karijeri slavnog detektiva, istraga koja je završena onako kako ni HEJZI nije očekivao. Fantastično, morbidno, neverovatno, šokantno...

Nemojte počinjati sa čitanjem ovog izvanrednog romana uveče. Nećete spavati...

6. T. H. Grejč ŠOK KORIDOR

Da li je multimilijarder Natan Forsajt, svetski poznat biznismen i plejboj, ubijen? Ako jeste, ko ga je ubio?

Ko i čime ucenjuje prelepu udovicu?

Zašto ćerka nestalog angažuje HEJZIJA?

Ko je i zašto pozvao plaćene ubice?

Kome je odgovaralo ubistvo multimilijardera?

Da li je Mej Parsons alkoholičarka? Šta je saznala Isidora Slips? Ko je ubio Frenka Barneta? Zašto je Džef Striter na meti ubica? Ko je podmetnuo eksploziv u HEJZIJEV »kraisler«? Po čijem nalogu elitne plaćene ubice sačekuju Džima Morisona i Hejzija? Da li Rodni Haringa nešto zna? Zašto je ubijen plaćeni ubica Čes Fosko? Kome je smetalo ono što on zna? Ko je naručio ubistvo Helen Hejs, ispred Alisine statue u Central parku. — Da li će pismo ubijene najzad skinuti veo tajne sa serije krvavih zločina koji uzbuđuju Njujork? Ko je čovek koga su policajci, pucnjima iz helikoptera, ubili na krovu osamnaestospratnice na Menhetnu? Kakva je u svemu uloga čoveka iz senke, misterioznog Edmonda Kina?

I, na kraju, šta će učiniti HEJZI?

7. T. H. Grejč **HOTEL ZA UBICE**

Erol Dadžen, opasan kriminalac, višestruki ubica, u zatvoru je zbog ubistva Lusi Konroj. Nekoliko meseci posle izricanja presude, ubicina sestra, Glenda Dadžen, angažuje HEJZIJA da dokaže navodnu nevinost njenog brata, ali već dan kasnije otkazuje taj posao. Dva dana posle toga, Erol Dadžen spektakularno beži iz zatvora. Želi da se surovo osveti Kvintu Muteziju, šefu moćnog narko-ganga, čoveku zbog koga je osuđen za ubistvo koje nije počinio i ljudima koji su neposredno učestvovali u ubistvu Lusi Konroj.

Zašto se HEJZI ponovo umešao u taj slučaj?

Otkud iznenada plaćene ubice? Ko ih je angažovao da ubiju slavnog detektiva?

Ko stoji iza serije gnusnih, bestijalnih zločina koji su uzbudili »Njujork«?

Roman visokog napona, razornog tempa, roman surove osвете, žestok, brz, agresivan, dinamičan i dramatičan, pun iznenadnih obrta, psihokrimiće sa elementima agresivnog, izazivačkog horora...

8. T. H. Grejč **MANIJAK**

Ubijena je novinarka Lina Bičkomber. Nađena je naga, silovana, mučena, vezana za stolicu u praznom stanu i mrtva. Zadavljena je plavobelom kravatom a golo, još uvek čvrsto vezano telo sa tragovima bestijalnog mučenja, zatečeno je u mračnoj sobi koju su avetinjski osvetljavale raznobojne lampice sa novogodišnje jelke, okićene i ukrašene... A bio je mesec maj!

Da sve bude čudnije, zločin je telefonom prijavio ubica!

Posle Line Bičkomber, na sličan način i u sličnom ambijentu, uz sablasni novogodišnji dekor, tog leta se na Menhetnu pronalaze i drugi leševi.

Javnost je uzbuđena... Štampa traži ostavku šefa policije... Gradonačelnik daje umirujuće izjave jer su izbori na pragu... Iona-ko nesiguran, život u Njujorku postaje još nesigurniji. Nova misterija uzbuđuje stanovnike megalopolisa.

A onda, za slučaj »novogodišnjeg ubice« zainteresuje se i HEJZI...

9. T. H. Grejč **MRTVAC**

Atraktivna Pamela Alerman dolazi kod HEJZIJA i angažuje ga da pronade njenu sestru bliznakinju, Deniz, koja je iznenada misteriozno nestala. HEJZI prihvata posao, smatrajući da je u pitanju rutinski slučaj.

Sledećeg dana ubijen je suprug nestale Denize, pisac Sajrus Pilsberi. Nekoliko dana kasnije, striptiz igračica Ana Hol, koja je pre toga HEJZIJU saopštila neke podatke o nestaloj Denizi Pilsberi, takođe biva mučki ubijena.

HEJZI je prinuđen da radi brzo jer tajanstveni ubica ne okleva...

10. T. H. Grejč **KOLUMBIJAC**

Seksepilna platinasta lepotica Tutsi Frej, odlazi sa HEJZIJE u noćni lokal »Hjuston« u Sohou, na Menhetnu, da bi mu saopštila, zašto želi da ga angažuje. Zagonetna crnokosa pevačica u »Hjustonu«, Širli Anderson, iz sličnih razloga poziva slavnog detektiva u svoju garderobu. Objašnjava mu da joj prete ubistvom.

Pri izlasku iz ekskluzivnog »Hjustona«, u holu, HEJZIJA i Tutsi Frej napadaju dvojica plaćenih ubica. Iz kratkotrajne, žestoke borbe, HEJZI izlazi kao pobednik. Napolju, u Hjuston Stritu, sledi još jedan napad. Četvorica iz žutog »kadilaka« zasipaju olovom »kraj-sler« u kome su Tutsi Frej i HEJZI. Devojka gine pre nego što je HEJZIJU uspela da kaže zašto želi da ga angažuje...

11. T. H. Grejč **DVOSTRUKA SMRT**

Daf Spenser ulazi u spavaću sobu svoje bivše žene i nalazi je mrtvu, ubijenu. Preko njenog, crnog tela je leš nekog belca, takođe golog. Pored kreveta je »kolt anakonda«. Daf se naginje i pretrne od straha: prepoznao je svoj revolver! Užasnut, pokušava da pobegne, ali već je prekasno. Na vratima ga sačekuju dvojica uniformisanih policajaca, stigli posle anonimnog telefonskog poziva.

Dok je Daf Spenser u zatvoru, HEJZI grozničavo traga za počiniocima zločina. Ko je pozvao Dafa Spensera u stan bivše supruge, izvanredno oponašajući njen glas? Ko je čovek čije je nago telo pronađeno pored njenog? Zašto su ubijeni? Ko je i zašto sve izveo na takav način, da za oba ubistva bude optužen i osuđen Daf Spenser? Ko je dvostruki ubica?

Intenzivno radeći na tom slučaju, HEJZI upoznaje galeriju likova iz podzemlja, prete mu, ucenjuju ga i pucaju na njega a on uzvraća na isti način, samo mnogo grublje i odlučnije. Sam kraj je toliko neočekivan da i HEJZIJA, naviknutog na svakakva iznenađenja, ostavlja zbunjenog i bez reči. Jer, ovo je prvi put da ni HEJZI neće doći do pravog rešenja...

12. T. H. Grejč **PRESING**

Ava Ambroz, ridokosa, zelenooka lepotica, angažuje HEJZIJA da pronade njenu sestru Anu, najskuplji foto-model i najskuplju manekenku u SAD. Pokušavajući da pronade nestalu devojkicu, HEJZI dolazi u mnoge po život opasne situacije i samo zahvaljujući svojim izvanrednim refleksima, hrabrosti i sreći uspeva da izbegne smrtonosne zamke.

Kome toliko smeta HEJZIJEVA istraga?

Šta se dogodilo sa Anom Ambroz?

Ko se plaši pronalaženja nestale devojkice?

Kakva je u svemu uloga Erlija Drejka?

Ko je i zašto ubio Džerija Ambroza?

Da li Maks Brodmen nešto zna?

Šta je saznao Haringa Rodni?

Da li je u sve umešana i albanska mafija u Njujorku?

Da li će HEJZI i ovog puta uspeti tamo gde je policija nemoćna?...

Poštovani čitaoci,

mnogi od Vas nam pišu ili nas pozivaju telefonom interesujući se da li mogu da kupe romane o HEJZIJU koji im nedostaju, a neki žele da kupe ceo komplet od 12 romana iz edicije HEJZI, objavljenih u 1990. godini.

Da bismo Vam izašli u susret i omogućili Vam da kompletirate Vaše zbirke, ili da odjednom kupite svih 12 do sada objavljenih romana iz ove edicije, objavljujemo dve narudžbenice. NARUDŽBENICA I je za one koji žele POJEDINE primerke, a NARUDŽBENICA II je za one koji žele KOMPLET od 12 romana o HEJZIJU objavljenih 1990. godine.

Zainteresovani treba čitko, najbolje štampanim slovima, da popune jednu ili drugu narudžbenicu i da je pošalju na adresu:

NIŠP „DNEVNIK“, IZDAVAČKA DELATNOST, ODELJENJE PRODAJE
21000 NOVI SAD, ul. Vojvođanskih brigada broj 7/VI

NARUDŽBENICA I

Ovim putem poručujem romane iz edicije HEJZI i to sledeće brojeve: _____

Od svakog poručenog romana pošaljite mi po _____ primeraka.

Pristajem na cenu od 20 dinara po jednom primerku.

Ime i prezime: _____

Adresa: _____

Izjavljujem da ću naručene primerke platiti poštaru prilikom prijema pošiljke.

(Datum)

(potpis naručioca)

NARUDŽBENICA II

Ovim putem naručujem _____ kompleta od 12 (dvanaest) romana, od broja 1—12, objavljenih u ediciji HEJZI 1990. godine.

Pristajem na cenu od 200 dinara po jednom kompletu i istu ću platiti poštaru prilikom prijema pošiljke.

Ime i prezime: _____

Adresa: _____

(datum)

(potpis naručioca)

PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA!

KONKURS ZA VESTERN ROMAN

Redakcija VESTERN ROMANA X—100 raspisuje stalni konkurs za western romane koji će se objavljivati u istoimenoj ediciji. Rukopisi treba da su obima od oko 8 autorskih tabaka (115 do 130 stranica sa 30 redova i 60—65 slovnih mesta, novinarskog proreda, otkucani na pisačkoj mašini). Nagrađenih romana neće biti nego će Redakcija otkupiti svaki roman koji bude odgovarao njenim kriterijima, a o čemu će odlučiti posebni žiri. Rok slanja rukopisa nije ograničen. Informacije na telefon 021/623-170.

Rukopise slati na adresu:

»DNEVNIK«, Redakcija western romana
21000 Novi Sad
Vojvodanskih brigada br. 7/XII

PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA! PAZNJA!

U SLEDEĆEM BROJU

H. S. Šejron

ČETIRI NITKOVA I SENTIMENTALNI ŠERIF

**Držeći jednom rukom pušku, on
drugom baci kamenčić na čoveka koji
je sedeo pored vatre. Čovek se ni sada
nije pomerio. Rajanova sumnja se
obistinila.**

JUGOBANKA

**DOĐITE
DA SE DOGOVORIMO**

YU ISSN 0353-1287

9 770353 128096